

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

1928. „Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8. 4. szám.
MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

Türelem és önuralom.

Az élet nemcsak azt kérdezi: mennyit tudsz elérni? Ezt is kérdezi: mennyit tudsz eltűrni úgy, hogy ép maradj? Nehezebb dolog vereséget szenvedve csüggedetlennek és jókedvűnek maradni, mint győzelmet kívívni — mert amaz jobban próbára teszi a jellem erejét. Sokkal könnyebb talentumainkat jól felhasználni, mint bajainkat; könnyebb a kedvező helyzetben eredményeket elérni, mint tűrni a kedvezőtlenben.

Jézusnak terve megvalósításához bámulatos erőre és hitre volt szüksége. Hiszen gondoljunk csak arra, hogy nemes célja eléréséhez milyen tökéletlen eszközök állottak rendelkezésére! A tanítványok telve voltak indulattal, önző ambíciókkal és versengéssel. Ott volt a félreértésnek, rágalomnak, ellenségeskedésnek szakadatlan sorozata. Elnevezték «hazug»-nak (Ján. 7, 12.) «ördög szolgájának» (Máté 12, 24.) «megzavarodott» illetve elmeháborodottnak is. (Márk 3, 21.)

Nagy kitartásra van ott szükség, egy mű folytatásához, ahol valakit a legjobb barátok elmebetegnek tartanak; egyháza kirekeszti mint eretneket, nemzete bevádolja, mint árulót, — ha mindennek dacára Istenbe vetett reménységgel akar rendületlenül tovább haladni.

Jézusnak még egyéb nehézségekkel is meg kellett küzdenie. Mindenekfelett élt benne azon bizonyosság, hogy élete erőszakos halállal fog végződni. (Márk 8, 31.) De még ennél is súlyosabban nehezedett szívére azon tudat, hogy ügye követőt kikerülhetetlenül a szenvedésbe és nélkülözésbe fogja dönteni. Bizonyára könnyebben elviselte volna, hogy csak egymaga szenvedjen. (Ján. 18, 8.) Ha valaki úgy szeretné barátait mint ő, aki azt mon-

dotta: «úgy szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket» — vajjon mit jelentene számára azon tudat, hogy barátait gyaláztatnak és bántalmazásnak teszi ki? (Ján. 16, 2.)

Ha mindezen korlátozó körülményeket összegezzük, nem várnók-e, hogy bárki izgatottá váljék és aggódjék munkája veszélyeztetett jövője felett? A jólétben és szerencsében hihet valaki embertársaival együtt Istenben és örvendhet a közös istentiszteleteknek, de a bajok közepette minden mesterséges támasz kidől és az ember nem támaszkodhatik több hitre, mint amennyije saját magának van.

Jézus emberfeletti hatalom birtokában volt ugyan, de ezt sohasem használta ki a maga számára. Ő mindenben megkísértetett, miként mi, de mi sohasem kísértethetünk meg úgy, mint ő. A mi türelmünk és önuralmunk soha lehet olyan nagy próbáknak kitéve, mint az övé volt, de ne feledjük, hogy nekünk is ugyanazon isteni erő áll a rendelkezésünkre, mely bennünket is győzelemre vezethet.

Mindnyájunknak vannak akadályai; egyiknek a rossz anyagi helyzet, másiknak a letört egészség, vagy gyenge szervezet, ismét másoknak valami nagy veszteség, szerencsétlen örökség, vagy megnyomóító környezet. Mindenkinek megvannak a maga bántó korlátai, de Jézus élete ébresztő szózatként szól hozzánk: hagyd abba a sóhajtozást, a magad feletti sajnálkozást; lásd meg mit tehetsz Isten segítségével a meglevő kedvezőtlen helyzeted közepette, mert Isten sohasem állított volna a helyzetbe, ha abban nem rejlenének számodra nagyszerű lehetőségek.

S.

Élődsiség.

Az élősdiek a természet koldusai. Növények állatok egyaránt lehetnek élősdiek.

Vannak bizonyos növények (aranka), melyek dicséretesen kezdik az életet, valódi gyökereket vernek a talajba, de kis idő múlva megunják a munkát, a szomszédos növények törzseibe és ágaiba bocsájtanak nedvszívó nyúlványokat. Ezután az élősdí végleg megszűnik öfenntartásáról gondoskodni. És ezen állapotban nincs már szüksége a táplálkozási szervekre, s a természet el is veszi azokat tőle.

A fagyöngy még mélyebbre süllyedt. Ősei már megszokták az élődsiséget, s azért a fagyöngy már mint élősdí kezdi életét.

Az állatorszámban még több ilyen koldus található. Az élősdiek ingyen lakást, sőt élelmet is kapnak ott.

A természetbúvár szerint az élődsiség egyike a legnagyobb bűnöknek, mert megrontása a fejlődés törvényének.

Ezek ellen a természet szigorúan lép fel, nem hagyja fenyíték nélkül, hanem a legrettenetesebb büntetéssel sujt le rájuk.

Pl. a remeterák: egy csinos kis teremtes, melynek az a különösége, hogy más állat elvetett kagylóját használja, s abban magányosan él. Nem igazi élősdí. Testalkatánál fogva a rákokhoz tartozik. Életét sziklahasadékok között tölti, s állandóan ki van téve a mélység szörnyetegei támadásának. A főkérdés az egész rákcsaládra nézve; hogy védhetik meg magukat a legkönnyebben? A remeterák arra az ötletre jutott, hogy használatba vegye a puhányoknak körülötte heverő üres kagylóit. S a remeterák ivadékai nemzetségről-nemzetségre mindinkább megszűntek a biztonság kérdésével foglalkozni és ott laktak kis kagylójukban büszkén és bátran, mintha az a lakás egyedül az ő számukra készült volna. A tudomány szeme azonban meglátja, hogy a büntetés nagy betűkkel van felírva a remeterák szervezetére. Élete most már szűkebb korlátok közé van szorítva; és a biztonság olcsó megszervezése fejében elvesztette függetlenségét.

Minden olyan életmód, mely az egyénnek személyes munkálkodása, vagy tehetségeinek gyakorlása nélkül biztonságot nyújt, káros az erkölcsi jellemre nézve.

A természeti élet is, miként az örök élet:

Isten adománya. De mindegyik, ha igazán élet a növekedés kezdete legyen, ne pedig a kegyelem vége, s a tespedés kezdete. Szünetelni ott, ahol haladni kellene, külső biztonságot keresni, hogy tunyálkodhassunk és olyan üdvösséget keresni, mellyel személyes megszentelődés nem jár — ez az élődsiség.

A biológusok két főokot ismernek, amelyek az élődsiséget elősegítik s előidéznek. Az egyik az a kísértés, hogy erőnk, tehetségeink felhasználása nélkül szerezzünk biztonságot: a másik pedig, hogy fáradtság nélkül jussunk táplálékhoz.

Ami munkálkodás nélkül is biztosít táplálékot, az káros az illető lényre nézve, s elfajulást, sőt egyes szervek elvesztését vonja maga után.

A legtökéletesebb egyház is csábíthat élősdieskedésre. A veszély abban van, hogy a gyülekezet a prédikátort helyettesnek tekint, kinek a gyülekezet helyett mindent el kell végeznie. Aki bármi ürügy alatt is lemond az igazság kutatásáról, az az igazságról is lemond.

Sokszor, aminek a gondolkodásra ösztönöznek kellene lenni, sajnos a gondolkodás helyettesítője lesz.

Az élősdí a hetenkénti istentiszteleten éledeleg — de jelleme nem erősödik, akarata nem edződik, lelke fel nem ébred, nem épül. Templomokba oly sok ember jár, aki csupán csak fogyasztó. Egyedüli szellemi munkásságuk abban áll, hogy kényelmesen elfogadják, amit a lelkész, az ő hűséges remeterákjuk nyújt, akihez minden vasárnap egy hétre való táplálékért fordulnak.

Az egyházi élősdí, ahelyett, hogy maga tanulna imádkozni, megelégszik azzal, hogy imádkoznak érte. Krisztusért nem tesz semmit, hanem fizet valakinek, hogy az tegyen. Sőt még halála óráján is azért küld papért, hogy az járuljon helyette Krisztus elé. Azok, akik valósággal éheznek, magok szerzik meg maguknak a táplálékot.

Vajjon az ilyen egyház, nem többet árt-e, mint használ? Nem egyéb ez élősdiket tenyésztő és védelmező intézetnél. Megveti azt minden istentelen és minden igazán kegyes ember is, mert nem az Isten országát terjeszti, hanem a merev formalizmus menedékhelye és a babona melegágya.

Százszor jobb a közvélemény máglyáján égni el, mintsem élőhalottá, élősdív lenni. Jobb a drá-

gán szerzett kicsiny hit, mint az olcsó vakhit. Jobb egyedül keresni az igazságot a végtelen zürzavarban, mint a fényes és ragyogó hitvallásokban bővelkedve veszni el. Arról van szó, hogy élethosszigan tanuljunk, s készek legyünk, ha kell, saját akaratunk megtagadására, de sohasem gondolkodjunk a más fejével. Békére lelünk, de a munkát

sohasem hagyjuk félbe. Így nyerjük meg azt a hitet, mely nem állítja ugyan, hogy az igazságok mindenikét oly jól érti, mint az egyszeregyet, de azt határozottan hangsúlyozza, hogy az engedelmes lélek mindazokat az igazságokat elérheti, s megértheti, melyek üdvösségünkre szükségesek.

Drumond nyomán

Az európai ifjúsági kongresszus.

Az adventi ifjúság figyelme ez év januárjától kezdve, — amint multak a hónapok mindinkább Németország egyik városa, Chemnitz felé terelődött. Magyarország egy 27 tagból álló kis csoporttal

készülődött a sokat ígérő és nagyjelentőségű kongresszusra. A kiküldöttek mind érezték, hogy valami rendkívülités szépet fognak átélni, és bátran mondhatjuk ma, amidőn a kongresszus már hátunk mögött van, hogy életünknek egyik legszébb élmé-

nye ez a nagy ifjúsági összejövetel volt.

A különböző unióirodákból már hónapokkal azelőtt megindult a készülődés és anyaggyűjtés. A magyarországi kiküldöttek úgy a vidékről mint Budapestről július 15.-én gyülekeztek Budapesten és 16.-án este végre elérkezett a várva-várt perc, midőn a vonat megindult velük, az egy napig tartó, kellemességeket és szépségeket, de egyuttal fáradalmakat is váltakozva nyújtó, hosszú útra. Látnotok kellett volna a kirobogó vonatot, az ablakon kikanakáló boldog arcokkal, a lobogó kendőkkel. Sokan közülük először mentek külföldre. Vajjon mit fogunk látni, mit fogunk tapasztalni! Nos várakozásuk ki lett elégitve, a látottak és hallottak többet nyuj-

tottak, mint amennyit ők tapasztalni sejtettek. Az én előjogom volt őket a chemnitzi pályaudvaron üdvözölni és fogadni. A hosszú út fáradalmait egy néhány óra alatt kipihenték mieink, és

már este ott ültek az 1200 ülőhellyel bíró adventi házban, a kongresszus megnyitó előadásán.

Szerdán reggel volt a tulajdonképeni megnyitás a kereskedők házában 3500 ülőhellyel bíró nagyteremben, amelyet az összes mellékhelyiségekkel

Megerkezés a chemnitzi pályaudvarra.

együtt ingyen bocsátott rendelkezésünkre a város vezetősége.

Sokáig aludni nem lehetett. Magyarjaink már reggel ötök fel lettek zavarva német háziasszonyaik által, hogy idejében ott lehessenek a reggel kezdődő áhítatokon. A megnyitás reggelén kellemes meglepetést okozott mindnyájunk részére a város főuccáját zászlódiszbe öltözve látni. Sőt mi több a városháza magas tornyán mind a négy oldalán szász állam lobogója lengett a kongresszus üdvözlésére.

A terem díszítve volt babérfákkal és örökzölddel, elől hatalmas plakátok mutatták az adventi ifjúsági mű haladását és előmenetelét. A karzatok falairól pedig az összes képviselt nemzetek zászlói függtek

alá, a székek között pedig kimagasló táblácskák jelezték, a különböző nemzetek kiküldötteinak széksorait.

Az első közös ének és ima elhangzása után következtek a hivatalos üdvözlések, majd a bemutatkozás. Egymásután álltak fel 26 állam különböző számban megjelent képviselői. A kongresszus összes küldöttei 2500 tagot számláltak. Ilyen hatalmas összejövétel az adventi üzenet ifjúsága kebelében még nem volt.

A tárgysorozat oly tömött volt, hogy alig hagyott időt a pihenésre és étkezésre. De testvéreink hűségesen kitartottak, ha egy-kettő gyengélkedni is kezdett közöttük, úgy másnap már talpra állottak és ott ültek helyeiken. Fáradtságot nem kimélve figyeltek és

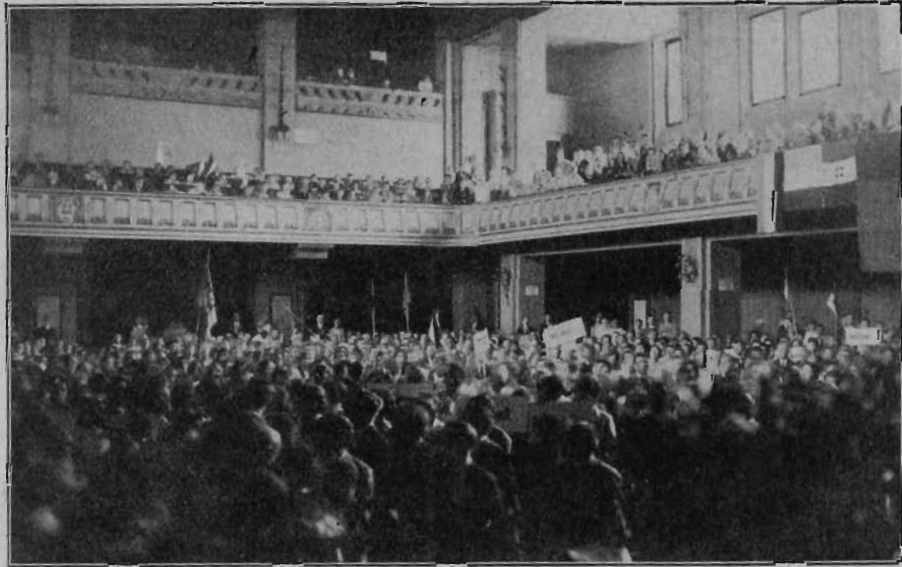
jegyezték, hogy hazavihessék otthon maradt testvéreiknek azt a sok jót és szépet amit kint láttak és hallottak. Az órák, amelyeket jórészt vezető atyafiak tartottak egymásután perregtek le. Ott láttuk az emelvényen az öreg Conradi atyafit,

akinek szíve ujjongott és örült, annyi fiatal adventista láttán. Továbbá jelen voltak a Generálkonferencia részéről Evans, Beddoe és Cormack atyafiak, továbbá H. F. Schubert, Ising, Drinhaus, Gugel, Wintzen, Rasmussen, Caviness, Böx atyafiak és az összes Unió és egyesületi ifjúsági titkárok.

Különösen szép volt a péntek esti előadás, amelyet Beddoe atyafi a Generálkonferencia titkára tartott. Beszédében újra meg újra visszhangzott visszatérő kórus gyanánt ez a néhány szó: «Csak addig, míg Jézus újra jön». Beszélt a szenvedőkről, a bánatosokról, beszélt a porban nyugvó kedveseinkről, a pusztító bűnről, a várakozásról, mely mind csak addig tart, míg Jézus újra jön.

Szombaton délelőtt az áldásos szombatiskola

után Evans atyafi beszélt hozzánk «Ifjúságunkról és a mű befejezéséről». Éreztük öreg úttörőnk beszéde közben azt a komolyságot, amely szívét áthatotta. A Szentlélek működése mindnyájunk szívében észlelhető volt. Az egész program egyik kimagasló pontja volt a szombat esti «nemzetközi este», amelyen valamennyi nemzet felvonult az emelvényre. Valami nagyszerű hatást tettek ránk a különböző nemzeti viseletben felvonuló testvérek, amint anyanyelvükön szavaltak vagy beszéltek és énekeltek. A mi magyar csoportunk is előadott egy szép reformációkorabeli karéneket. Va-árnap reggel az adventi házból kiindulva négyes sorokban felvonult ifjúságunk a városon keresztül egy erdei tisztásra, hogy ott a szabad ég alatt istentiszteletet tartson. Elöl haladt fúvos zene-

A kongresszus ülés közben, a 3000 ülőhellyel ellátott teremben.

karunk és mögötte egy kb. másfél kilométer hosszú menet. Chemnitz városát illetémbizonyára nem látott; barátságban és testvériségben egyesült 26 nemzet, még alig felvonult fel uccáin. Az ablakok és kapualja tele volt kíváncsi nézőkkel.

Nem egyszer kiáltottak felénk barátságos «jó napot»-ot azok a németek, akik már Magyarországon jártak és legalább ennyit megtanultak nyelviánkból.

De a napok és az órák gyorsan múltak. A déli felvonulás után már csak a délutáni befejező és búcsúzó gyűlés maradt hátra. Amennyire örömdetes és várakozásteljes volt a megnyitás, olyan szomorúvá és lehangolttá tett bennünket a búcsúzás és távozás. Csupán az vigasztalt bennünket, hogy még nincs mindennek vége. Előttünk álltak t. i. a kirándulási napok, amelyek valóban méltó befejezését képezték a kongresszusnak. Hétfőn reggel egy huszonnégy pulmankocsiból álló különvonattal, amelyet három mozdony húzott illetve tolt, elindultunk Drezdába, ahol három külön hajóra szállva menünk

a gyönyörű Szász-hegyek közé. Szébbnél szebb tájakat láttunk azon a folyton emelkedő uton, amely a keskeny sziklasorok között hét óras gyaloglás után «Hohenstein» magasán épült várába vezetett bennünket. Ott megpihentünk éjszakára, ezuttal szalmán és deszkán. Általában valamennyien többre becsültük az otthoni kényelmes ágvat az éjszakai rövid, szalmazsákos pihenés után. De fáradságunk nyomtalanul eltűnt, midőn a kürt indulásra szólt, midőn másnap reggel visszamentünk a hajóhoz, amely Drezdába vitt bennünket, ahonnan különvonaton mentünk Erfurtba és Eisenachba. Ezen éjjel már ágyban aludtunk; így kis csapatunk jobban pihent és másnap több erővel és frissességgel indult szemlélő útjára. Eisenachban Wartburg várát, Luther híres tartozkodási helyét néztük meg. Mindnyájunkra mélyen hatott Luther szobácskájának látása ahol egy évig élt fogolyként és ahol az Új-Testamentomot a népnyelvére fordította a hit hős. Utunk onnan Nürnberg felé

vezetett, amely utolsó állomásunkat képezte. Szerettük volna ezt a szép várost két óra helyett két napig szemlélni. De hazafelé vivő vonatunk délben indult, és így sietnünk kellett. Csupán egy sétát tehattunk a városban, de a legérdekesebbet, a kínzókamrát mégis megnézhattük. Tanulságos volt mindenki számára látni azokat az ezerféle kínzóeszközöket, amelyekkel embereket kínoztak emberek, nemcsak bűneik bevallása céljából, hanem azért is, hogy eretnokságukat bevallva, annak elhagyására késztessek őket.

A délben induló vonatunk könnyörtelenül elválasztott bennünket a pályaudvaron minket búcsúztató kedves testvérektől. Olyan szeretettel és olyan kedvesen fogadtak bennünket mindenhol, hogy azt

megköszönni szavakkal nem lehet. Valamennyi kiküldöttet meggyőzött ez a kongresszus arról, hogy Istennek népe egy nép azon szeretet által, amelyet Krisztus a földre hozott és a Golgothán kinyilvánított. «Egy a ti mesterek, Jézus, ti pedig atyafiak vagytok». Ennek beteljesedését láttuk ez utunkon is.

Egy napi út után újra otthon voltunk és ekkor az egész út úgy tűnt fel, mintha csak szép álom lett volna. Jól esik újra meg újra nézegetni az ott csinált felvételeket, hogy megbizonyosodjunk afelől, hogy tényleg kint voltunk.

Szombat délután a budapesti kápolnában az összes gyülekezetek előtt még egyszer elmondtuk minden tapasztalatunkat. A chemnitzi kar újra

énekelt. Minden egyes kiküldött mondott egy tapasztalatot, és így újra lepergettek előttünk elejétől kezdve végig a ki magasló élmenyek.

Senki kiküldöttek között nem bánta meg azt, hogy kiment. Mi csak azt saj-

A kongresszuson résztvevő 26 nemzet képviselői nemzeti viseletben.

náljuk, hogy nem mehettünk ki ötvenen. De egyet hiszünk, hogy a négy év múlva tartandó európai ifjúsági kongresszusra legalább hetvenen-nyolcvan fognak kimenni. Érdemes kedves ifjúság minden áldozat meghozatalára egy ilyen kongresszuson való részvétel. Egy ilyen tapasztalat az egész életre szól, és egy olyan látomást nyújt, amelyet sehol máshol szerezni nem lehet. Adja az Úr, hogy ezen tapasztalatok nyomán mindenhol áldás fakadjon és hogy adventi ifjúságunk itt ez országban is jobban szervezve, jobban kiképezve, de mindenekelőtt és mindenekfelett egyetlen Megváltóját jobban szeretve, haladjon előre, győzve és lelkeket nyerve.

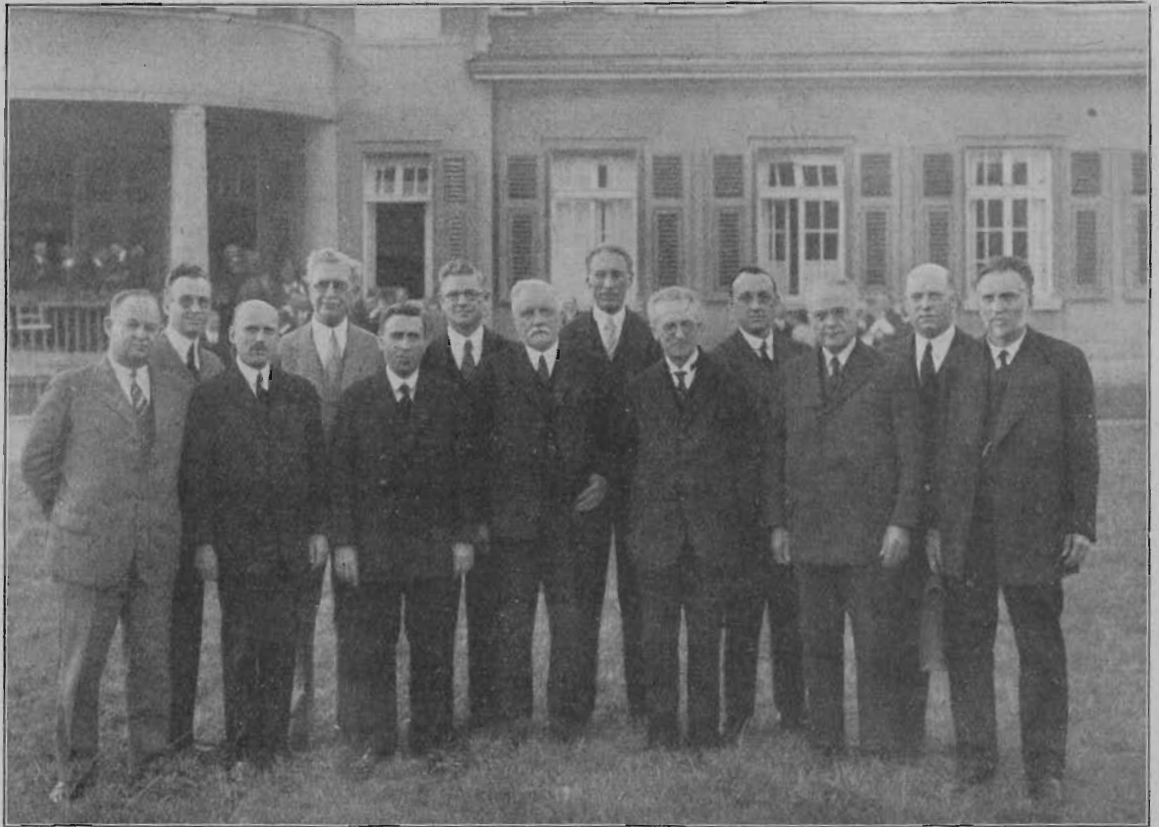
Sohlmann Károly

Az Európai Divízió elöljáróinak konferenciája Németországban.

Minél jobban közeledik Krisztus visszajövele, Isten Lelke annál hatalmasabban, gyümölcsözőbben működik az egész világon és annál nagyobb előhadást tesz az utolsó és adventi üzenet mindenfelé. Ezen növekedés azonban ismét nagyobb kötelességek

így a Középamerikai, Délamerikai, Délafrikai és Délázsiai valamint a Távolségi Divízió elöljárói.

Jézus visszajövele közel van! Ez volt az a felfogás, amely végigvonult az összes órákon és üléseken. A vezető atyafiak tapasztalataik legjavá-

Alsó sor balról jobbra: Haynes, Olsen, Christian, Spicer, Schuberth, Evans, Löbsack
Felső sor „ „ Beddoe, Andross, Montgomery, Shaw, Carmoch, Branson atyafiak.

elő állítja Isten népét és művét, úgy pénzügyileg, mint lelkileg. Ezért a felelős férfiak különleges összejövetelére van szükség, akik tanácskoznak az utak, módok és eszközök felől, amelyekkel a lehető leggyorsabban lehetne az üzenetet eljuttatni a világhoz.

Egy ilyen fontos és áldásos konferencia volt aug. 15—21-ig a Darmstadt melletti marienhöhe misszióiskolánkban, melyen megjelentek az Európai Divízió összes Unió és Egyesületi elöljárói. Jelen voltak továbbá a Divízió tisztviselőin kívül Spicer atyafi és a Generálkonferenciától néhány atyafi;

ből szolgáltak a megjelenteknek. Spicer atyafi a «jövendőmondás lelkének» az adventizmusban való szerepéről és fontosságáról szólott hozzánk. «71 évig szolgált a jövendőmondás lelke tanácsokkal az Isten népének. White testvérnő sohasem igényelte, hogy vezetője legyen ezen mozgalomnak, hanem Istentől irányított tanácsaival szolgált neki.» Spicer atyafi bátorított, hogy tartsunk ki hűségesen White testvérnő bizonyágtételei mellett. «Az írott bizonyágtételeknek nem az a rendeltetésük, hogy új világszolgálatot adjanak, (nem új Biblia) hanem hogy az inspiráció már kinyilatkoztatott igazságait jobban

és elevebben elménkbe vesse, hogy segítség legyen az istenes élet és a Biblia tanulmányozás számára.» (Bizonyágtételek I. köt. 21. old.)

Evans atyafi, a Távol-Kelet előljárója 1. Kor. 1, 10. alapján különösen a munkások és a nép közötti egység fontosságáról beszélt. Csak egységes nép működhet eredményesen és nyerhet áldást Istentől. A következő, Evans atyafi által felolvasott és együtt tanulmányozott bibliaszövegek igen alkalmasak az imával való elmélyedésre: 2. Kor. 13, 11; Róm. 12, 16. Tit. 1—3; 1. Pét. 3, 8—9.

Beddoe atyafi, a Generálkonferencia titkára, aki néhány héttel ezelőtt Budapesten is járt, a statisztika alapján kimutatta, hogy 256 nyelven az emberiség 95%-a számára vált az utolsó üzenet elérhetővé. A megnyert lelkek száma igen figyelemreméltó 1927-ben 26,100 lelket kereszteltünk meg és vettünk fel, tehát többet, mint amennyit 1884-ben az összes tagjaink száma kitett.

Branson atyafi, a Délafrikai Divízió előljárója jelentést adott le a Szentlélek csodával határos működéséről az ő területén, az utóbbi évek folyamán. Rhodésiában, az egyik missziállomásunkon, ahol misszionáriusaink 25 év alatt még 25 lelket sem voltak képesek megnyerni, néhány hónappal ezelőtt, egészen rövid időn belül 1100 lelket kereszteltünk meg. Az ottani beenszülltek saját erejük-ből imaházat építettek, amely 700 ember befogadására alkalmas. Angolában 4 évvel ezelőtt kezdte Anderson misszionárius az üzenetet hirdetni. Jelenleg már mintegy 1000 a szombatot ünneplők száma. Egy másik helyen 6 hónap alatt 1000-nél több lelket nyertünk meg.

Haynes atyafi a Délamerikai Divízióból jelentette, hogy egy Ricitó nevű indián városban Peruban, Westphal misszionárius a város legnagyobb termében tartja nyilvános előadásait, ahol első este 5000-en, a második este pedig mintegy 7000-en jelentek meg. Az egész várost megmozgatta az üzenet.

Indiában, Keletázsiban, Középamerikában és a tenger szigetein, erős vágyakozás jelentkezik Krisztus eljövételéről szóló üzenet után. Isten valóban olyan művet visz véghez napjainkban, amelyen csodálkoznunk kell. És. 28, 21. u. r. Örömmel és hálával halljuk ezen üzenetet és szívvel-lélekkel újlag az Úrnak szenteljük oda magunkat, hogy segédkezzünk az üzenet hirdetésében és hogy egykor részünk legyen Jézus Krisztus örökkévaló királyságában.

Annak érdekében, hogy az evangéliumi munka Európában még eredményesebb lehessen, a vezető atyafiak jónak látták az Európai Divízió területét 4 részre osztani és így az orosz, észak-európai, dél-európai és középeurópai divíziókat megszervezni. Míg az Észak-európai Divízió Christián atyafi vezetésével Londonban székel, addig a Déleurópai Divízió Olsen atyafi a vezetője és Bern a székhelye. A Középeurópai Divíziót pedig H. F. Schubert atyafi fogja vezetni Berlinből. Ehhez a Divízióhoz a 3 német Unión kívül még a magyar és csehszlovák Unió és a bolgár, valamint a görög Misszióterületek is hozzátartoznak. Azonkívül minden Divízióknak kiosztottak misszióterületet is Ázsiában és Afrikában. A középeurópai Divízió Egyiptomot, Sziíát, Palesztinát, Törökországot, Libériát és a nyugatafrikai spanyol és portugál gyarmatokat, valamint a holland Keletindiat kapta. Ezen területek a mi kötelekeinkből várnak istenfélő misszionáriusokat. Melyik fiatal ember szeretne erre előkészülni?

Jézusnak a Jel. 22, 12-ben leírt szavaira gondolva: «Imé én hamar eljövök.» vigyázzunk és munkálkodjunk, hogy mi magunk is lépést tudjunk tartani a mű növekedésével és Isten munkáját országunkban is legjobb tehetségünk szerint előmozdítsuk. Legyen azonban imánk: «Jövel Uram Jézus!» Jel. 22, 20.

Minck A.

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

Kedves európai Divízióban működő munkatársak és testvérek!

Mint a világraterjedő mozgalom képviselői, akik a Generálkonferencia, Divízió-bizottság, egyesületek iskolák és misszióterületekről összegyűltünk, szívvelyes üdvözlésünket küldjük ezen Divízió területén mindazoknak, akik velünk egyazon hiten vannak.

Abban a rendkívüli előjogban részesültünk, hogy Szovjetországból 17 év után 3 atyánkfíát üdvözölhattük körünkben. Szíveink repettek az örömtől, hallván Isten csodálatos működéséről a nagy orosz területeken, valamint a föld minden részén megnyilvánuló gondviseléséről, mint: a Távol

Keleten, Afrikában, Dél-Amerikában, Közép-Amerikában, és a nagy szőlőskert egyéb részein. A világ mindenütt megnyílik az üzenet hirdetése számára. A késői eső esik. Tapasztaltuk, hogy Isten karja miként vezet bennünket olyan területekre, ahol százak és ezrek lettek előkészítve a Szentlélek által, úgy hogy már csak minket várnak, hogy megtanítsuk őket a helyes úton való járásra.

Ezen összejegyzések alatt is örvendtünk az adventmozgalom végső győzelmének biztosságában. A Jel. 14. üzenete élet kenyere az Isten népe, valamint az egész emberiség számára. Ez a legnagyobb és legörvendetesebb üzenet, amely valaha halandó emberekre bizatott, hogy azt a világnak hirdessék. Istennek hatalmas ereje van ebben a mozgalomban és ezen erő a végső győzelmet is biztosítani fogja számára.

Tekintve azon tényeket, melyekről füleink hallottak és melyeket lelki szemünk láthattak, nagy felelősség nyugszik az Isten népének vállain. Nem csak a régi területeken tettünk előhaladást, hanem új misszióterületeket is munkába fogtunk, ami az anyagi eszközök még nagyobb mennyiségét igényli, mint eddig. Csodálatos dolgok lettek már végrehajtva testvéreink önfeláldozása és adakozó készsége folytán. De a szükségletek gyorsan növekszenek és arra emlékeztetnek bennünket, hogy az aratási hálaadás ebben az évben ismét alkalmat ad a gyülekezetnek misszióalapunk gyarapítására, miáltal azután még nagyobb előhaladást tehetünk.

Úgy tetszik nekünk, hogy az aratási hálaadó munka által gyűjtött anyagi eszközöket még gyarapítani lehet. Vajha mindenki gondosan mérlegelné ezen kérdést: «Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?» Komoly ima közepette adjunk választ erre kérdésre azáltal, hogy eleget teszünk azon felelősségnek, amely Jézus Krisztus munkatársi és tanítványi jellegéből hárul reánk.

Ezen összejegyzések alatt gondolataink missziónáriusainkra terelődtek, akik önzetlen módon tartják magasan az igazság művét a sötét országokban. Gondoltunk Divízióinkban azon apákra és anyákra is, akik gyermekeiket a Misszió szolgálatába adták. Állandóan jönnek az újabb hívások. Nem mindenki adhatja oda fiát vagy leányát, de mindenki felszólíttatik, hogy segítsenek azoknak karjait a magasban tartani, akik kimennek és a sötétséggel körülvevett lelkeknek Jézust hirdetik.

A világban lejátszódó események és a nyitott kapuk arra szólítanak fel bennünket, hogy amíg

idő van vigyük el az üzenetet mindenkhez. Nem hiábavaló az, ha állandóan a misszióra gondoltok és áldozatot hoztok saját eszközeitekből vagy mások adományainak begyűjtése által. Munkálkodjunk tovább is együtt, egészen a mű befejezéséig.

Spicer W. A., a Generálkonferencia előljárója,
Montgomery O., « helyettes »
Schaw J. L., « pénztárnoka,
Beddoe B. E., « titkára,
Christian L. H., az Európai Divízió előljárója,
Evans I. H., a távol-Kelet « »
Andross E. E. Közép-Am. « »
Branson W. H. Dél-Afrika. « »
Cormack A. W. Dél-Ázsia. « »
Löbsack H. J. az Orosz. « »
Conradi L. R. a Gen. Konf. területi titkára.
 A területek előljárói.

Az önfenntartó, sőt támogató traktátfiók.

A traktátfiók a gyülekezeti életnek a szíve, melynek egészségi állapota az egyes tagok munkájától függ. Ha a vérkeringéshez hasonló lelkiismeretes munkát végzünk azáltal, hogy az iratokat nemcsak kivisszük, de azok árával esetről esetre el is számolunk, — úgy a traktátfiók célját betöltötte és eredménye minden tagon, az egész gyülekezeten látható lesz.

A traktátfiók feladata a cél kitűzése és annak elérése. Célja kettős: az önfenntartó és támogató missziómunka az iratok terjesztése által. Önfenntartó a traktátfiók akkor, ha az iratok árának pontos elszámolása által a testvérek elősegítik a szükségletnek készpénzen való beszerzését és a hiányok pótlását. Ez kívánatos és áldásos úgy a traktátfiók mint a kiadóhivatalra, mert ha a traktátfiók állandóan csak adósságokkal küzd, második célját soha el nem érheti és az Úr művének nem támogatására, de hátrányára lesz. Bennünket pedig az Úr elmozdíthat, — mint olyanokat, akik nem tettük meg a tőlünk telhetőt — és helyünket másokkal töltheti be. Isten műve csődbe nem mehet, azért kötelességünk minden téren a színvonalat emelni. Egy nagy gépezetnek munkabírása az apró részecskéik működésétől függ. Egészséges, áldásos munkát csak úgy végezhetünk, ha mi, tagok a reánk bízott és önként vállalt munkában hűségesen sáfárkodunk.

Tehát az első cél állandó szem előtt tartása és

elérése után a traktátíóknak részt kell vennie a gyülekezeti étellel járó kiadások enyhítésében azáltal, hogy havonta, vagy negyedévenként a befolyt tiszta haszonból egy bizonyos összeget bocsájt a gyülekezeti pénztár rendelkezésére. Ez a második, az igazi cél a gyülekezeten belül az iratok terjesztése által: a közös terhet valóban együttesen hordozni és a mű minden ágát támogatni.

Ezt azonban, kedves testvérek, csak úgy vehetjük keresztül, ha mint traktátíók és mint tagok minden alkalmat megragadunk irataink és könyveink elhelyezésére. A gyülekezetben célszerű az iratoknak havonkénti kiosztása a misszióra keretében, amikor is a traktátkezelő az erre a célra állandóan vezetett folyószámlaszerű könyvecskébe

gyen található. Jó, ha a prédikátor beszéde végén felhívja hallgatói figyelmét a terített asztalra, ne hogy teleszívvél és üres kézzel távozzanak otthonaikba. Helyezzünk el feltűnő helyre plakátokat és azokon is ajánljuk könyveinket. Tapasztalatból mondhatom testvérek, hogy az Úr várakozáson felül megáldja igyekezetünket. Erősítésül megjegyzem, hogy mi már 30—35 pengős eredménnyel is dicsőíthettük az Urat nem egyszer az esti istentiszteletek alkalmával és csak ritkán történt meg, hogy 10 pengőnél kevesebb volt bevételünk. Ily bőséges anyagi áldás mellett tűzte ki célul az «A» traktáttegyesület az 1928. év III. és IV. negyedére a tiszta haszonból az ideai téli szénszükséglet teljes fedezését — ami kb. 700 pengőt tesz ki — és az

1928 szeptember 29-től november 15-ig

A H M

Célunk 15,000 drb „IDŐK JELEI“ külmiszióink javára!

bejegyzni a kivitt iratok számát az illető nevével ellátott lapra. Nálunk pl. a Budapest «A» gyülekezetben az a szabály, hogy az iratterjesztésben résztvevőnek nem szabad tartozásának lennie. Újabb folyóiratot csak akkor kaphat, ha az előzők árával már elszámolt, így könnyen megelőzhetjük a traktátíók eladósodását és elősegítjük gyarapodását. A feledékenyebbek kedvéért — emlékeztetés céljából — minden hó első szombatján szünet alatt, névvel és a tartozás összegével ellátott cédulákat osztunk ki, mellyel majdnem minden esetben száz százalékos eredményt érünk el.

A jó traktátkezelő minden nyilvános előadáson a bejárathoz közel, csinos állványon, vagy asztalon izléselesen elrendezett iratai és könyvei mellett le-

Úré legyen a dicsőség, hogy két hónap alatt már eddig is 300 pengő készpénzt tehattünk félre erre a célra.

Erősítésünkre legyen a következő kis számadat: a Budapest «A» gyülekezet 1927 I. negyedében 95 dolgozó tagszám mellett (ebből 40 ifjúsági tag) 284 pengő eredményt ért el;

II. negyedben 80-an dolgoztak (ebből ifjúsági tag 36) összbevétel volt 436·55 P, a gyülekezeti pénztárnak adtunk 100 P-t;

III. negyedben 88 dolgozó taggal (ebből ifjúsági tag 28) bevételünk volt 1255 P;

IV. negyedben pénztárkészlet volt 335 P, iratterjesztésben résztvettek 80-an (ebből ifjúsági tag 35) bevétel; 879 P, szénre adtunk 150 P-t.

1928. év I. negyedben 83-an terjesztettek iratot, (ebből ifjúsági tag 19) és 1040 P volt a forgalom; a szegénypénztárnak adtunk 50 pengőt, gyermekiskolai szükségletek beszerzésére 10 P-t;

II. negyedben 58 felnőtt és 30 ifjúsági tag dolgozott iratokkal, eredmény: 877 P. (N. M. Hét külön.) Készpénzünk maradt ezen utolsó negyedről 500 P, raktárkészletünk 586 P, tartozásunk a kiadóban nincs.

Aggeus 2, 8-ban azt mondja az Úr: «Enyém az ezüst és enyém az arany» és mi hálásak vagyunk, hogy filléreinket oly csodálatos módon megáldja és megsokasítja.

Végezzünk személyes munkát a testvérekkel és a látogatókkal, sokan vannak különösen az igazságban még fiatal tagjaink között, akik — könyveink nagy részét nem ismerve, még saját részükre sem szerezték be azokat.

A traktátkezelőnek különös gondja legyen arra, hogy szekrényében állandóan friss és legújabb kiadású könyvek legyenek készletben, régi kiadású könyvekkel csak kevés eredményt érhetünk el. Innen indulnak ki az iratok misszióútjukra Isten áldásával, azért legyen készletünk egy valóságos éléskamra, telve friss, tiszta eledellel, hogy aki megtekinti, az étvágyat kapjon és belőle jó lakjon.

A traktátkezelő példakép legyen az Úrért való szolgálatban; 2. Tim. 2, 3. verse szerint a munkának terhet hordozza. Imádkozó szívvel ajánljuk magunkat az Ur kezeibe, eszközül és a tapasztalatok által megerősödvé Isten művének befejezésében teljes szívvel vegyünk részt.

Halász M.,
traktátiók kezelő.

Tapasztalat az „Önmehtagadó hét“-en.

Az «Önmehtagadó hét» alkalmával azon gondolkoztam kedves feleségemmel, hogy ne adjuk az adakozást most augusztus 1.-én, hanem majd szeptember 1.-én, mert az összegre éppen most lett volna nagy szükségünk. Egyik fiam ugyanis most szabadul fel és a szabadulásra egy öltöny ruhát akartunk venni azon a pénzen, amit az «Önmehtagadó hét»-en kellett volna beadnunk. Sátán egyre azt sugalta, hogy csak vegyünk ruhát, hiszen később is leadhatjuk az adakozást, de mi szigorúan elhatároztuk, hogy akár lesz ruhája a fiúnak, akár nem,

az Önmehtagadó hét»-et le fogjuk adni. Szombaton volt a begyűjtés, borítékunkat mi is beadtuk. A következő hét elején kaptam póstán 100 pengőt és egy levelet a következő tartalommal: «Kedves Apám, itt küldök 100 pengőt az öcsémnek, hogy vegyenek rajta részére ruhát, stb . . .» Tehát éppen arra a célra kaptam a pénzt, ami miatt az «Önmehtagadó hét» adakozását el akartam halasztani, sőt jóval többet kaptam, mint amennyit adtam. Felesem gyorsan hívtam és közölve vele a levél tartalmát, együtt leborultunk és hálát adtunk Istennek hozzánk való nagy kegyelméért, a 68. Zsoltár 22. versével.»

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

Szigorúság a gyermeknevelésben!

Sajnos itt-ott közöttünk, mint adventinép között is, él az a felfogás, hogy a vesszővel való büntetés a gyermeknevelés elítélendő eszköze.

Az kétségtelen, hogy a verésnélküli nevelés képezi az eszményi állapotot, de bármennyire is hangsúlyozzák a modern nevelők a verés-mentes nevelést, mi mint adventi-nép e tekintetben is meg kell maradjunk a bibliai igazság józan alapelvénél. Tapasztalatból tudjuk, hogy gyakran mily hosszú utat kell megtennünk, mielőtt az eszményi célt elérjük.

Persze legkivánatosabb állapot az, ha mint atya vagy anya gyermekemet szememmel vagyok képes engedelmességre készíteni. Mit tegyek azonban akkor, ha tekintetem nem elegendő a gyermek uralására? Ez esetben gyöngéd vagy komolyabb szavakkal igyekszem a gyermekre hatni, de ha ezekkel sem érem el célomat, úgy gyermekemet 5—10 percre a sarokba állítom. Néha már ez is segít. Tehát mindenestre először ezen előbbi módszereket alkalmazom. De sajnos legtöbb esetben az előbb említett eszközök nem elégségesek arra, hogy a gyermeket engedelmességre bírjuk. (Kivételek megerősítik a szabályt.) Ezután okvetlenül követnünk kell Istennek ama utasítását, ahol azt mondja: «Ne vondd el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. Te vesszővel vered meg őt; és az ő lelkét a pokolból ragadod ki.» Péld. 23, 13. 14.

Azt talán nem kell különösen hangsúlyoznom, hogy keresztyén szülők csakis valódi szeretettől indítva szabad a pálcát használják és sohasem gyűlöletből vagy haragtól vezéreltetve. Egy nevelő a következőket mondta: «Ha gyermekedet meg akarod verni, úgy tedd szeretetből vagy inkább tedd le a pálcát.»

Scrivor ezt mondta: «A büntető kezet szeretettől dobogó szív kell uralja és bölcs szavak kell kísérjék.»

Luther Márton így nyilatkozott: «A büntetés feladata mennyei és keresztyéni szeretet munkája.»

Önkéntelenül tódul minden nevelő elé ez a kérdés: «Mily mértékben büntessem gyermekemet lelki és testi büntetésekkel?» Ez teljesen egyéni elbírálást kíván, mivel a nevelés kérdésében nehéz vas-szabályt felállítani. Helyesen mondta valaki: «Kikristályosodott neveléstan nem létezik. Minden gyermek más és más kezelést kíván.»

Kérdésünkre egy tapasztalt nevelő adja a legjobb választ: «A büntetésnek az a rendeltetése, hogy kellemetlen hatása folytán megjobbítson és minthogy testi és lelki fenyték létezik, így a gyermek aszerint, amint több testi vagy lelki van benne, kell, hogy büntetessék.»

Éppen itt van szüksége a nevelőnek isteni bölcsességre, melyet bizonyára megad neki a menny, ha hittel komolyan kéri: «Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.» Jak. 1, 5.

A gyermeknevelésnél alkalmazandó minden szigor dacára, ne kívánj gyermekeedtől olyat, amit te nem vagy képes megtenni; és figyelj arra hogy, önmagadban már meglegyen, mivel az előkép és példaadás képezik a gyermeknevelés leghatásosabb eszközeit.

Wicklein A.

Magasztos életcél.

Az Isten által kitűzött magasztos cél szemlélése és a keresztyén elhivatás értékének és fontosságának kellő megvilágítása az ifjúság számára a hit harcában hasznos és előnyös lesz.

Nagy értékkel bír az Úr előtt, ha egy ifjú nő vagy férfi ott hagyva a világot büneivel egyetemben becsületes jóakarattal szent és tiszta életet akar élni és Jézussal örök szövetségre kíván lépni. Azonban a világ ezernyi csábítása, könyvek, színházak, mozik, ujságtárcák stb. fogják kísértetni

mindaddig, amíg az Isten által kitűzött jellemezt kitartó harccal el nem nyeri. A győzelem kivívása egyiknél rövidebb ideig, másiknál hosszabb ideig tart, ezért ifjaink jellemképzésénél és nevelésénél a legnagyobb türelmet kell tanusítani. Főleg azt kell elérni, hogy náluk az Úr követése ne legyen lelki kényszer, vagy teher, hanem oly lelki magaslatra kell emelkedniök, hogy Pál apostolhoz hasonlóan így szólhassanak: Vajjon kicsoda szakaszthat el engem a Krisztus szerelmétől? Semmi, még a halál sem!

A mai felfordult világban mást sem hallunk, mint azt, hogy a világi szórakozások teljes mértékben való kiaknázása képezi egyedül az élet célját. Az ifjú kábult fővel áll e vásári zajban és elébe mered a kérdés, a fontos kérdés, mely sürgetően feleletre vár: Hová, merre mész? Tanácsul szolgáljanak egy német írónak szavai: «Légy ura akaratodnak és szolgálja lelkiismeretednek.» Eötvös József báró ezt írja: «Csalódik, aki azt hiszi, hogyha ifjúkorában gyengének mutatkozott, mint férfit szilárdabb jelleművé válhatik.» Gal. 5, 17. v.

Midőn Kinában meghal egy tisztalelkű leány, rokonainak joguk van diadalkaput állítani tiszteletére ezzel a felirással. «A szent akarat.» A diadalkapu azt jelenti, hogy a szent akarat vezette végig sértetlenül az életet. Ilyen szent akarat kell, hogy áthassa minden adventista nő és ifjú szívét. Hogy ezt elsajátíthassa, szükséges a hitnek teljes komolysággal való kiélése.

Egy szentéletű emberhez lelkendezve rontott be egy ifjú. Mi az, aminek annyira örülsz, kérdi tőle a férfit. Hogyne örülnék szolt az ifjú, most beszéltem az édesapámmal, s megengedte, hogy ügyvéd lehessen. Úgy, hát ügyvéd leszel, és mi lesz azután? Azután sok pénzt fogok keresni. Helyes, sok pénzt fogsz keresni és azután? Azután sok pénzem lesz és öreg koromban majd kényelemben fogok élni. És azután, kérdi a férfit! Azután az ifjú elszomorodott, meg kell hálnom. És azután, mi lesz veled haláloz után? Ezen párbeszéd után az ifjú egész életében becsületes és jellemes életet élt, mert soha többé el nem felejtette, hogy egyszer egész életéről számadást kell adnia Istennek.

Egy régi sírkövön ez állt: «Hogy halálában életet nyerjen, úgy élt, mint aki tudja, hogy meg fog halni.» Mily mély bölcsesség e pár szóban.

Isten egyszer számon fogja kérni, nemcsak a tetteket, hanem a legkisebb szót is, sőt még a legelrejtettebb gondolatot is.

Roóz Árpád

1928 november 24-ike
SZOMBATISKOLAI NAP
Készüljete a külön
tárgysorozatra.

„Szombatiskolai Munkás“

1. Lecke. 1928 október 6.

Imhol Istenetek.

Ésaiás 40.

A) Beosztás.

I. Előszó. 1—11. v. (Kérdések 1—6.)

1. *Isten népe* megvizsgálódhatik, mert bűnei meg lettek bocsájtva.

2. *Az egész emberiséget* elő kell készíteni az Úr fogadására. 3—5. versek. (Kérdés 2.)

3. *Az Isten Igéje* örök — ellenben az ember mulandó. 5—8. versek. (Kérdés 3.)

4. *Isten maga* jelenik meg, hogy övét magához vegye. 9—11. versek. (Kérdések 4—6.)

Alkalmazás.

Isten itten az egész emberiséghez fordul, (3—5. v.) de előbb különösképen saját népéhez. (1. 2. v.) Így az adventi üzenet is elsősorban az adventi népnek szól (Jel. 3, 11; 2. Pét. 3, 14.) és csak másodsorban az egész, általánosságban vett emberiségre.

II. A megváltás alapjának isteni oldala
Isten mindenhatósága. 12—26. v. (Kérdések 7—13.)

1. Isten teremthatalma 12—16. v. (Kérdések 7—13.)

2. Minden földi mulandósága 17—26. vers. (Kérdések 9—13.)

Alkalmazás.

Minden földinek megváltásra van szüksége; Isten mindenható, tehát képes bennünket megváltani is. Ezért van összehasonlítva Isten nagysága (12—16. r.) az ember nyomorúságával. (17—26.) Az adventi üzenetben is kiváltképen Isten teremthatalmát kell kiemelni (Jel. 14, 7.) mert éppen

az utolsó időben téves elméletek vannak elterjedve az élők fokozatos fejlődéséről (evolúció) melyek mitsem akarnak többé tudni egy Isten felől. Ezért az adventi ifjúság összejövetelén komolyan foglalkozzanak a természet tanulmányozásával, hogy ezáltal is tanúságot tehessünk Isten teremtő hatalmáról és ilymódon az ő megdicsőítését szolgáljuk.

III. A megváltás alapjának emberi oldala.
Teljes bizalom Istenben és Megváltójában 27—31. v. (Kérdések 14—16.)

Alkalmazás.

Hasonlítsd össze a II. és III. pontokat. Az Isten megváltóhatalmához és akaratahoz párosulnia kell az ember őszinte óhajának és önmegváltási képtelensége tudatának is. Ha azonban fel lett ismerve már az önmegváltás képtelensége és a személyes megváltás utáni vágy egyre növekszik, akkor a szerencsétlen ember keresi az *igazi* Megmentőt. Azért a szeretetteljes felszólítás: Bizzatok énbennem, ki más segíthetne rajtatok? (27—31. versek.)

Eduard W.

2. Lecke. 1928 október 13.

Az Úr kihívása a hamis istenekhez.

Ésaiás 41.

A) Bevezetés.

I. Felhívás a népekhez. (Kérdések 1—4.)

II. Vigasz, Isten népe számára (Kérdések 5—11.)

1. Különleges kiválasztás. (Kérdés 5.)

2. Isteni segítség. (Kérdések 6—8.)

3. Isteni eszköz. (Kérdés 9.)

4. Áldott ország. (Kérdések 10. 11.)

5. Különleges gondoskodás a *nyomorgók*ért. (Kérdés 10.)

6. Az ellenség pusztulása. (Kérdés 7.)

III. Az élő Isten összehasonlítása a holt bálványokkal.

1. A bálványok semmit sem tudnak a bekövetkező dolgok felől. (Kérdések 12. 13. 15.)

2. Megváltóról sem tudnak. (Kérdés 14.)

3. Isten maga gondoskodik népéről szolgálai által. (Kérdés 16.)

4. A bálványszolgálat kiábaló.

B) Alkalmazás.

I-hez: Hasonlítsd ezzel össze Isten utolsó felhívását a népekhez az adventüzenet által. Miként És. 41-ben, úgy az utolsó időben is utalás történik a Megváltóra, aki végül minden vágyat le fog csillapítani.

II-höz: Beszélj meg, hogy Isten ma is hasonló viszonyban áll népéhez és fel akarja azt használni céljai szolgálatában. (Alpontok 1—6.)

III-hoz: Ugyanez áll a modern bálványokról is. Ilyen bálványok többek között az emberek hiábavaló kedvenc ideái (hamis Megváltói), mint: örök boldogság a szocializmus által, a népek testvériesülése, a háború kiküszöbölése, az egyházak egyesülése. Mindezek hiábavaló agyrécek csupán. Az üdv nem új eszmék által, hanem egy férfiú, Jézus által jön, kinek eljöttét mi hirdetjük.

Ésaiás 41, 10. Egy szöveg az ujonnan megkeresztelteknek.

1. *Ne félj* a rokonok és szomszédok haragjától és megvetésétől, akik a te elhatározásodat megérteni nem tudják. Mostan a Mindenható a te atyád, az ő nevében tetted meg e lépést; és a Megváltó meghitt barátod néked.

2. *Ne csüggedj!* Senki és semmi által ne engedd magadat a megkezdett útról letéríteni. Sátán ezt ismételten meg fogja kísérelni eszközei által. Tanulj meg ne emberekre, hanem az isteni ígére támaszkodni tudni.

3. *Megerősítetek!* Lesznek órák mikor különösen nagy erőre lesz szükséged; ilyenkor az Úr fog erőt kölcsönözni neked. Így aztán a megpróbáltatás óráiban különleges tapasztalatokat tehetünk Istennel. Ilyenkor forduljál bizalommal hozzá és ne véld, hogy másunnét is kaphatsz ehhez mérhető segítséget!

4. *Megsegítetek!* olyan értelemben, hogy «megtartalak.» Zsolt. 73, 23. és 37, 24

Ésaiás 41, 14. «*férgecske Jákob.*»

1. Isten a jelentéktelent, a kicsit választja el: Ésaiás 41, 14; Luk. 12, 32 mert éppen az aláza-

tosban a kicsiben akarja erejét igazolni: 5. Móz. 18, 17; 1. Kor. 1, 26. 27; 2. Kor. 12, 9.

Edener W.

3. Lecke. 1928 október 20.

Az Isten választottja; a pogányok világossága.

Ésaiás 42.

A) Beosztás.

I. Isten szelíd szolgája és annak műve.

Ésaiás 42, 1—9.

1. Kiválasztása. 1. v. (Kérdés 1.)

2. Lényege és fellépése 2—4. v. (Kérdések 2—4.)

3. Műve: a) Az igazság elterjedése a vágyakozó népek között. 4. v. 2. 3. e. r. b) A megváltás 4. v. e. r. Az elhivandó nagysága. 5. v. (Kérdés 5.) c) A dicső isteni cselekedet. 6. 7. (Kérdés 6. 7.) d) A beteljesülés biztosítása. 8. 9. v. (Kérdés 8.)

II. A visszajövetel. 10—17. v.

1. Efelett való öröm és hálaének. 10—11. v. (Kérdés 10.)

2. Az Isten hatalmas fellépése. 13—17. v. (Kérdések 11. 12.) a) Az ellenségnek megsemmisítés. b) Az engedelmeseknek szabadítás.

III. Izrael vaksága és használhatatlansága. 18—25. v. (Kérdések 13—16.)

1. Felhívás arra, hogy látókká legyenek. 18. v.

2. Engedetlenség miatt büntető eszközök alkalmazása. 19—24. v. (Kérdések 13—16.)

3. Ezen megpróbáltatások eredménytelensége. 25. vers. (Kérdés 16.)

B) Megjegyzések és alkalmazások.

Az 1. vershez: «Szolgám». Ezen megjelölés alkalmazása különböző személyekre: Cyrus: 44, 28; 45, 1; Izrael népe: 45, 4; 41, 8. A mi fejezetünk első felében: Krisztus. Bizonyíték: Máté 3, 17; 17, 5. Ő a szó legmagasabban vett értelmében való «szolga». «Választottam.» Isten ha akarja elválaszt valakit bizonyos üdvtevékenységre, az illetőre való minden tekintet nélkül. Ezen elválasztás már a születés előtt megvan: Róm. 1, 1. Gal. 1, 18. Jer. 1, 5. És. 49, 1. 5. Az ilyen «predestinációnak» azonban semmi köze az emberi akarathoz, vagy végső sorsa megállapításához. Nem az üdvösségre való eleve kiválasztásról van szó, hanem bizonyos életfeladat elvégzésére való elválasztásról.

A 2. és 3. vershez: Az az ő dicsősége, hogy olyasmiről mondott le, amit hatalmában lett volna megcselekednie. Mert ha valami olyat nem tesz,

amit nem is tud megtenni, az nem szolgálhat dicsőségére. Ő nem alkalmazza hatalmát, hanem teljesen megüresíti önmagát.» Lange — Máté 11, 27; 28, 18. Beteljesedés: Máté 12, 15 - 21. Hamis azonban ebből vont azon következtetés, hogy az Isten szolgálja csak ilyen puha anyagból lehet gyurva, aki nélkülöznie a szelídség és alázatosság mellett a szilárdságot, férfias erőt és az igazságos büntetni készséget. Ennek elejét veszi a próféta, mert azt mondja, hogy «nem pislog és meg nem reped» Jézus hatalmasan beszélt és cselekedett is. Hasonlítsd össze Jehova fellépésével a 13-ik versben.

Az 5. vershez: A teremtés művének sorrendje. Figyeld meg, «lélek» nesamah 1. Móz. 2, 7: «lehellet» — ruach, 1. Móz. 7, 22. — «Mi célja van a teremtés eme csodái felsorolásának? Nyilvánvalóan ezzel alapot akar nyerni Jehova egy oly tettének bejelentéséhez, amely nem kevésbé előfeltételezi mindenhatóságát és mindentudását, mint maga a teremtés.» Lange

A 6. vershez: A héber «szövetség» szó «szövettség közvetítő» is jelent; tehát Jézus az Ujszövetség közvetítője. «Ha ez egy régi, már fennálló szövetség lenne, hogyan jönne az Úr ahhoz, hogy azt mondja, miszerint szolgálját ezen szövetséggé fogja tenni? Sőt ellenkezőleg, ennek egy új, a réginnél magasabb szövetségnek kell lennie, amely a 7. vers szerint képes lesz megnyitni «a vakoknak szemeit» és a «foglyot a tömlőből» kihozni, amire a régi szövetség nem volt képes.» Lange.

A 9. vershez: A jövendölésnek harmadik alkalmazása, mint az Isten megpróbálásának eszközt tárgyalja. (41, 4. 22. továbbá 43, 8. 9; 44- 7.) Ugyanilyen bölcsen cselekedett Jézus is. Ján. 17, 4.

A 13—16. versekhez: Ezen versek a fejezet magaslati pontját, az egész megváltási terv megkoronázását jelzik a visszajövetelben — Krisztus és Jehova ugyanazt cselekszik. Has. össze a 7. és 16. verseket; különféle a 2. és 13. versben.

Teichmann H.

4. Lecke. 1928 október 27.

Izrael összegyűjtése: tanuságtétel Istenről.

Ésaiás 43.

A) Beosztás.

1. Kérdések 1—7. Izrael megváltása és összegyűjtése. a) Miáltal ismer bennünket Isten? b) Milyen ígéretet ad nekünk? c) Mi készíti őt erre? d) Hol vannak azok, akik értékeseknek

nyilváníttatnak? e) Mit nyertek el mindnyájan?

2. Kérdések 6—9. Isten állásfoglalást követel. a) Milyen felhívás megy az összes népekhez? b) Mit vár az Úr az ő népétől? c) Miről tegyen bizonyosságot? d) Miről tesz maga az Isten bizonyosságot?

3. Kérdések 10. 11. Külső és belső szükségétől való megváltás. a) Hogyan a külső szükségéből? b) Hogyan akarja a belső szükségét elmulasztani?

4. Kérdések 12—16. Dacára a lanyhaságnak, Isten hű marad népéhez és befejezéshez vezet az őt. a) Milyen panaszt állít fel az Úr? b) Milyen megérdemelt szemrehányást tesz? c) Ennek dacára milyen álláspontot foglal el az Úr? d) Egyedül mi által van megigazulás? e) Miért egyedül általa?

B) Megjegyzések.

1. «Mivel becses vagy.» Micsoda a világ egy helyre összehordott minden drágaköve összehasonlítva egy oly ember értékével szemben, aki az igazságban jár! Egy léleknek nagyobb az értéke, mint az egész világnak, kincseivel egyetemben.

2. «Ne félj.» Egy keresztény író azt állítja, hogy ezen felhívás 365-ször fordul elő a Bibliában. Ha tényleg úgy van, akkor az Úr az évnek minden napjára adott egy «ne félj» biztatást.

3. «Ti vagytok az én tanúim.» Egy ember szállt be a vasuti kocsiba, aki azonnal beszédbe elegyedett. «Láttak-e már olyan embert, kinek ezüst koponyája van? Mert nekem az van. És hallottak-e már valakiről kinek elefántcsont oldalbordája van? Mert nekem az van. Azonfelül műlábam és műálkapcsom is van még.» Ezzel természetesen az összes utasok figyelmét önmaga felé irányította. Azután így folytatta: «A háborúban teljesen összelóttek engem. Azután prof. — megnevezte a nevét — kezelésbe vett engem és összefoltozott engem. Ennek a profszornak köszönhetem az életemet. Ezért elhatároztam, hogy nem szabad egész életemben egy napnak sem eltelnie anélkül, hogy életmentőmet ne magasztaljam. Mint rokkant, második osztályon utazhatnék, de én inkább harmadik osztályban utazom, mert ott több embernek beszélhetem el, hogy mit tett értem ez a professzor.» Nem szégyenít meg bennünket ez az ember? Nem tette velünk is hasonlóan a Megváltó? (Ezék. 16, 6. 8.) Mit teszünk mi? Tanui vagyunk-e néki?

Althoff W.

5. Lecke. 1928 november 3.

Az igaz Isten; a bálványok semmisége; Cyrus.

Esaías 44; 45, 1—4.

1. Isten méltósága magasztaltatik. Kérdések 1—3.

a) «Jákob és Izrael» nevek ismét tiszteletet nyernek.

b) Izraelnek nincs oka félni, sőt inkább egy új kort várhat, midőn a mostani pusztaságából virágzó ligetté fog válni. Isten «Lelke» folyóvizekhez hasonlóan áradt ki népére. Ez lesz majd egy «lelki» Izrael. Sőt Lelkének áradata még a pogány népet is magával fogja ragadni. Ezen népközösség azonban csak akkor lesz megpecsételve, ha azt az Úr aláírása megerősíti. És. 49, 16.

2. A bálványszolgálat el lesz vetve. Kérdések 4—9.

a) Isten azáltal igazolja a pogányok bálványai-val szemben való fensőbbiségét, hogy képes a jövőt alakítani és előre kijelenteni.

b) Felfedi a bálványok tehetetlenségét újlag. Vácsolja a bálványok keletkezését. Hát nem kézzelfogható hazugság-e ez?

c) Ezen szomorú eltévelyedéssel szemben gondolja meg Izrael, hogy mi je néki az Isten. Dacára a sok bűnöknek, Isten nem akarja elvetni népét, ha megbánja vétkeit és megtér hozzá.

3. Izrael megváltása az Istentől küldött Cyrus által. Kérdések 10—14.

a) Miután Isten megsemmisíti a jövőmondókat és művészetüket bolondságnak bélyegzi, lepergetti a jövő történelmét. Szem elé tárja az igazi próféciát. Hirdeti Izrael megszabadítását és a nemzet visszaállítását. Jeruzsálemet ismét lakóssal akarja megtölteni. Azután Cyrushoz fordul, megnevezi a pogány népek feletti diadalait, hirdeti isteni segítsége célját és a «pásztor» valamint «felkent» jelzővel tiszteli meg őt. Ugy tekinti őt, mint Isten népének megmentőjét. Ennek a vonatkozásnak úgy Cyrus, mint Izrael részére jelül kellett szolgálnia. A zsidóknak, hogy Cyrussal eljött megváltásuk ideje és hogy ő az Istentől elhívott eszköz, Cyrusnak, hogy Isten adta néki azon feladatot, miszerint a zsidónépet vissza engedje hazájába.

b) Az egyedül magasztalható Isten és népének megszabadítása a régidőben, rámutatnak az összes hívők végeredményes megváltására.

Fischdick Gerh.

6. Lecke. 1928 november 10.

A bálványok hiábavalósága; az egyetlen Megmentő.

A) Beosztás.

1. *Az ég és föld Istene.* (Kérdések 1—6.) a) Élő (beszél: 1. 11. 14. 18. v) b) Egyedüli Istennek mondja magát. (Ef. 4, 5.) c) Erőt ad. d) Teremtője a mennynek és földnek; világosságnak és sötétségnek; békességnek és szerencsétlenségnek. e) Előre megjelenti a jövőt. 2. Pét. 1, 19—21.

2. *A pogányok bálványai.* (Kérdések 7—13.) a) Halottak. 2. Sám. 5, 6. b) Aranyból és ezüsből készítve.

3. *A boldogság útja a zsidók és pogányok számára.* a) Istenhez kell fordulniok. 45, 20—22. b) A Siónban megjelenő üdvöt, el kell fogadniok 46, 13; 56, 1; c) Az Úr által való megváltás örökre szóló megmentést biztosít. 45, 17.

4. *Isten gondviselése Izraelről.* (Kérdés 14.) a) Mikor kezdődik? (az anyaméhtől kezdve. Cyrus? 45, 1. 4. b) Miben nyilvánul meg. (46, 4.)

B) Magyarázatok.

Kérdésekhez 1—6. «A világ az ő bölcsességében nem ismeri Istent; bölcs emberei csak halvány fogalmat tudnak alkotni maguknak felőle, művei alapján. De ezen ismeret, amely távol áll attól, hogy magasztos fogalmakat kölcsönözzön nékik Isten felől, távol attól, hogy a szívet és elmét fel-emelje és az ember egész lényét az Ő akaratával összhangba hozza, inkább ahhoz járul hozzá, hogy az embereket bálványimádókká tegye. Vakságukban a természetet és a természeti törvényeket Isten felé emelik.» White E. G.

Kérdésekhez 7. 10. 13. 15. 17. «Bálványimádásnak nevezik az igaz Isten mellett való más Isten imádását. Bálványimádást íznek a pogányok kivétel nélkül, mégpedig nem minden tudatosság nélkül. (Róm. 1, 19—21.) Még rosszabb azonban Izrael bálványimádása, amely a pogány világtól eltérően, az igaz Isten különleges kinyilatkoztatásaiban részesült és egy tökéletes törvényt nyert tőle. (2. Mózes 20, 3.) Más istenek tisztelete: 1. Hűtlenség Istennel szemben; 2. A Királyok-Királya elleni árulás. 3. Paráznaság, mivel a gyülekezet Isten menyaszonya gyanánt van jelképezve. 4. Bolondság, mert más istenek sem segíteni, sem ártani nem tudnak. — Az igaz Istentől való elesés különböző nemei: a) A nap, hold és csillagok imádása. Jób 31, 26. 27. b) Más népek istenségeinek imádása pl. Baál. Birák 6, 25; c) Fa, kő, érc-bál-

ványok tisztelete; ide tartoztak a bábalakú házi-istenek is. 1. Móz. 31, 19. d) Embereknek Isten gyanánt való tisztelése. Eszter 3, 2. Dániel 6. e) Bizakodás a saját erőben. Zsid. 1, 11. f) Minden engedetlenség Istennel szemben, bálványimádás. 1. Sám. 15, 23.

46, 1. a. *Bél és Nebó*, a babyloniak két főistene volt. Bél a föld ura. Szentélye a híres babiloni torony volt, (1. Móz. 11, 4.) melynek más része egyúttal csillagvizsgáló is volt. A földszinten volt Nébónak aranyból készített, álló és ülő szobra elhelyezve. Nebó a bölcsesség istene.

46, 1. b. *Az állatok terhe*: Az állatoknak kell a súlyos bálványokat a győzelem országából Babilonba szállítani. Ebből következik, hogy azon istenek, akik nem képesek megvédeni magukat az elhurcolástól, az őket tisztelő embereknek semmiképpen sem segíthetnek. Mennyire nagyobb az élő és hatalmas Isten, aki évszázadokon át hordozta és megmentette az ő népét.

45, 22. *«Térjetelek én hozzá, hogy megtartassatok...»* Ha meg akarunk tartatni, ha boldogok akarunk lenni, három lépést kell megtennünk. Az első lépés: önmagunkból kell kilépni (az ó-embert kell elhagynunk); a második lépés: Krisztusba kell belépni; (Ujjászületés.) a harmadik pedig: a mennybe átlépni. Ezen harmadik lépést mindenkinek meg kell tennie, ha meg akar tartatni (üdvözülni). Az első azonban a legnehezebb. Énoch tapasztalatot tett. «Ő az örökkévaló ország küszöbén állott, csak egy lépés volt közte és az üdvözültek országa között; és most megnyiták a kapuk, s a hosszú időn keresztül Istennek folytatott élet itt folytatódott és bemenetelt nyert a szent városba — első az emberek közül, aki oda beléphetett.» White E. G.

Dierking H.

7. Lecke. 1928 november 17.

Babilon sorsa; Isten utolsó felhívása népéhez.

Ésaiás 47; 48.

1. *Babilon* romlása. 47. fej. (Kérdések 1—6.) a) *Elvetés* 1—5. v. (Kérdés 7.) b) Isten népének *kíméletlen* kezelése miatt. 6. v. (Kérdés 2.) (Isten felhasználta Babilont saját népe megbüntetésére; de Babilon ezen alkalommal visszaélt.) c) *Hatalmi öntudata* miatt. 7. v. d) *Bálványimádása* miatt. 8. 9. v. (Kérdés 3.) e) *Magabizó bölcsesége* miatt. 10. 11. v. (Kérdések 4. 5.) f) *Teljes tehetetlensége*. 12—15. v. (Kérdések 5. 6.)

Alkalmazás.

a) Hasonlítsd össze a modern Babilonnal (a mai világbarát kereszténységgel). b) Mi magunk is Babilonból származunk, mint korunk gyermekei születünk meg, az ő iskoláiban nevelődünk fel; a korszellem napjainkban babiloni, s ebből különféle veszedelmek adódnak számunkra; c) Ezért a «menjete ki közülük» felszólítás. Ésaiás 48, 20. Jelenések 18, 4.

2. *Segítség Isten népe* számára. 48. fej. (Kérdések 7—17.) a) *Keménynyakúság* 1. 2. v. (Kérdés 7.) b) *Isten ígéretei* nem voltak betarthatók, mert a nép nem teljesítette annak előfeltételét — a hitből eredő engedelmisséget. 3—11. v. (Kérdések 8—10.) c) *Isten segíteni* akar népén; de ez csak úgy lehetséges, ha megtanul engedelmeskedni. 12—22. v. (Kérdések 11—17.)

Alkalmazás.

Isten olykor hasonló módon kénytelen népével szemben eljárni, mint ellenségeivel szemben, hogy makacsságukat próbák által megtörje. Néki csak gyermekeinek előnye lebeg szemei előtt. (18. v.) Figyeld meg ezen vers szeretetteljes hangját, amely Máté 23, 37. és Luk. 12, 41—44-re emlékeztet.

Megjegyzések.

«Senki nem segített» — «nincs békesség». Figyeld meg a 47. fej két utolsó szavát Babilonról és a 48. fej. utolsó szavát Isten népéről. Babilon nem ismer segítőt. Isten népe ismeri ugyan a segítőt, de megveti segítségét s azért olyan békesség nélküli. Hogyan áll a dolog a te és az én hitéletemben?

Edener W.

8. Lecke. 1928 november 24.

Isten szolgája; vigasz az elcsüggedt gyülekezetnek.

Ésaiás 49, 1—23.

A) Beosztás.

I. Az Isten szolgájának megváltói hivatása. 1—6. v. (Kérdések 1—4.)

1. Minden népnek hallania kell azon üzenetet, hogy Isten kiválasztá az ő szolgáját, hogy Isten neve általa megdicsőíttessék 1—3. (Kérdés 1.) Lásd Megj. 1.

2. A szolgának Izrael érdekében végzett fáradságos műve, hogy a nép Istenhez térjen. 4. 5. v. (Kérdések 2. 3.) a) Isten ügye. b) Isten az ő szolgájának erőssége. 5. v.

3. Egy még nagyobb mű 6. v. (Kérdés 4.)

a) A pogányok világossága. b) A világ üdvössége. Megj. 2.

II. Megigért **dicsőség** és **segítség** a megvetett szolga számára 7—13. (Kérdések 5—11.)

1. Ezen tapasztalathoz és megdicsőítéshez vezető út 8—12. v. (Kérdések 6—9.) a) A fájdalmak és könnyek közepette imádkozó szolga meghallgatásra fog találni és megszabadul a sírból. 8. v. Zsid. 5, 7; Ap. csel. 3, 13—15; 5, 30. 31. b) Az újszövetség közvetítőjéül a népnek adva, hogy a megigért örökséget elfoglalhassa és a megváltottak között kioszthassa. c) A kötelekekből (Sátáné és a bűné.) megszabadítottak, jó pásztoruk által el lesznek látva minden dologgal, ami az élethez szükséges. 9. 10. v. Ésaías 40, 11. Ján. 10. Zsolt. 23. Jel. 7, 16 d) A megszabadított foglyok útja a föld minden tája felől ki van egyengetve. 11. 12. v. (Kérdés 9.)

2. Öröm a megváltás műve felett, melyet az annyira megvetett szolga megdicsőít. Megj. 3.

III. **Vigas** a megszomorodott Sion számára. 14—23. v. (Kérdések 10—14.)

1. Dacára a csodálatos ígéreteknek, még mindig szomorúság Sion vigasztalan állapota felett 14. v. Megj. 4.

2. Az Úr látható működése az emberiség megváltásáért; a gyülekezet vigasza. a) Megváltónk kezén lévő szögtől származó sebhelyek tanúsítják, hogy ő nem fog elfelejteni bennünket 15. 16. v. b) A megváltottaknak a világ minden tája felőli összesereglése, azzal a bizonyossággal tölti el Isten gyülekezetét, hogy a Megváltó a világ végezetéig vele van. 17. 23. v. Máté 28, 20. c) Akik az Úrban biznak, nem fognak megszégyenülni. 23. v.

B) Megjegyzések és alkalmazások.

1—3 versekhez. «Jehova szolgájának fogalma, képesen kifejezve, egy piramis: A legalsó alap az egész Izrael — a középső részében beleértendő a «lelki» Izrael — teteje pedig az Izraelből származó Üdvözítő személye, aki 1. az ígéretek központja 2. maga az «igaz Izrael». Dächsel.

5—6. versekhez. A szolga hivatásai közé sorolandó egy nagyobb (a pogányok világossága) és egy kisebb (Jákob törzseinek felépítése) feladat.

7—13. versekhez. A szolga megdicsőítése a Megváltó feltámasztásával vette kezdetét és megnyilatkozik a népek közötti működés különböző állapotaiiban egészen a megváltottak örökségének teljes visszaállításáig. Akkor azután mindnyájan telve lesznek tisztelettel a Megváltó műve iránt és min-

den térdnek meg kell hajolnia az Isten szolgájának magasztalására. A mű dicséri mesterét. A Megváltó már most is meg lesz dicsőítve minden egyes olyan lélek által, aki megszabadult a bűn béklyóiból.

14. vershez. Dacára azon értékes ígéretnak, hogy minden bűnünktől meg leszünk szabadítva, még sok könnyet fog kellenni hullatnunk saját szomorú állapotunk felett. Minél inkább szemléljük a Megváltó képét, annál utálatosabbaknak fognak feltűnni bűneink és a teljes megszabadulás utáni vágy mind inkább teljessé lesz. Róm. 7, 24. (Jéz. v. út.)

Brinkmann D.

9. Lecke. 1928 december 1.

Megtartód és Megváltód.

Ésaías 49, 24—26; 50.

A) Beosztás.

I. Szükség és segítség. (Kérdések 1—3.)

1. Szükség: Egy erősebbnek (Sátán) kezeibe jutott. (Kérdés 1.)

2. Segítség a Megváltó által. (Kérdés 2.)

3. Hatás az elnyomókra. (Kérdések 2. 3.)

II. Izrael **saját hibájából** került szükségbe (Kérdések 4. 5.)

1. Ok: Saját bűnössége. (Kérdés 4.)

2. Még rosszabb az, hogy a próféták általi isteni segítség el lett utasítva. (Kérdés 5.)

III. A **segítő** kész még többet is tenni. (Kérdések 6—12.)

1. Felszerelése. (Kérdések 6. 7.) a) Nyelv: amit és akihez beszél. b) Fül: ahogyan engedi magát Atyjától naponta vezetetni.

2. A segítő személyes odaadása feladata elvégzéséhez. (Kérdések 8. 9.)

3. Áldozatkészségének oka. (Kérdések 10—12.)

a) Az Atya áll mögötte. (Kérdések 10. 11.) b) A győzelem bizonyos. (Kérdés 12.)

IV. **Felszólítás** az összes segélyre szorulókhöz. (Sötétben ülőkhöz.) (Kérdés 13.)

V. Azoknak **végsora**, akik ezen közvetlen segítséget elutasítják maguktól. (Kérdés 14.)

Edener W.

10. Lecke. 1928 december 8.

Isten igazságossága és hatalma: népéért való gondoskodása.

Ésaías 51, 1—16.

1. Az igazság után való kutatás (Kérdések 1—3.)

a) Cél. b) Hallás. c) Futás. d) Keresés. e) Látás.

Jézus a szikla, (Megj. 1.) szilárdságot és biztonságot hoz. Ebből következik vigasz, a harcok jutalma — új föld.

2. *Közel a célhoz.* (Kérdések 4—7.) a) «Majdnem» még nem «elérés». b) Az ellenség is hív. c) Ezért ügyelni. d) Jön a vég. e) Csak meggyógyultak és igazak maradnak. f) Isten bíró. g) Egy nagy missziómű. h) Minden látható-mulandó.

3. *Isten hatalma és gondviselése célhoz vezet a népet.* (Kérdések 8—16.) a) Hallani amit Isten Lelke és szava mond. b) Ismertetőjel: «Törvény a szívben». (Megj. 2.) c) Az Ur feddi övéit. d) Az ellenségek mulandósága. e) Isten hatalma és erőssége előtt csak igazságos dolgok állhatnak meg. f) Izráel kivonulása. g) Emberfélelem. h) Isten gondviselése célhoz vezet a népet.

Megjegyzés 1. Igazság és igazságosság képezik trónjának alappilléreit, törvénye képezi szeretetének alapját és kifejezését, amely a Golgotán lett nyilvánkoztatva. Ott van az a szikla, amelyre nézünk kell, amely az Atya dicsőségét sugározza vissza. A pokol minden fúriái küzdenek ellene, de a bűnösök iránti szeretete mégsem alszik ki. Nem megy el fülei mellett egy halállal vivődő gyilkos kiáltása sem.

Megjegyzés 2. Mily csodás műve Istennek az igazi keresztényi szív; egy-egy emlékoszlopa a Teremtő megdicsőítésének! Központjában van az Isten örök törvénye, kitörülhetetlenül bele vésve. Köröskörül pedig az Isten Lelkének gyönyörű gyümölcsei. És mindent a hit által benne trónoló Megváltó kormányoz.

Patzig R.

11. Lecke. 1928 december 15.

Riadó Isten népéhez.

Ésaiás 51, 17—23; 52, 1—12.

Beosztás.

1. *Ébredés.* (Nyisd ki szemeidet!) 51, 17—23. a) Ahogyan Isten népe a földre volt vetve. 1—5. v. b) Isten által való felsegítés. 6—8. v. c) Öröm. 9. v. d) Isten népe mellé áll. 10. v. e) Ezért álljatok ti is teljes szívvel melléje. 11. 12. v.

2. *Felkelés.* (Változz meg!) 25. fej. a) A mostani helyzet nyomorúságos volta. 17—20. b) A megszabadulás. 21. 23. v.

Alkalmazás.

«Serkenj föl», és «kelj föl». (51, 17; 52, 1.) Mindkettő szükséges: Ébredés és megtérés. Hányan vannak, akik látogatják az Isten gyermekeinek összejöveteleit, állandóan az Isten Lelkének befolyása

alatt állanak, eljutnak ugyan bizonyos belátásig, de nem a döntésig. Azért «serkenj föl».

«Mily szépek . . . békességet hirdet». (52, 7.) Ahol békesség uralkodik ott mindig szép és kedves: Zsolt. 133; de milyen csunya az, ha Isten gyermekei békétlenségben élnek! Ezért a keresztények egymás között mindenkor készek a békére.

Nem mindig az a fontos, hogy kinek van igaza, hanem, hogy akarjuk-e kölcsönösen elszenvadni egymást. Máté 5, 9. A világgal szemben békességet hirdetők. (52, 7.)

«Szemtől-szembe látják». (52, 8.) (Helyesebben: «Szemeikkel fogják látni.») A megtérés nem érzelmi dolog, hanem egy külsőleg is észlelhető életmód, az életirány és életmód alapvető megváltozása.

Edener W.

12. Lecke. 1928 december 22.

Isten báránya.

Ésaiás 52, 13—15; 53, 1—5.

A) Beosztás.

1. **A bölcsen cselekvő Isten szolgálója lesz magasztalva.** (Kérdés 1.) Ésaiás 52, 13.

2. **Az emberek helyzete Jézushoz.** (Kérdések 2—8.) Ésaiás 52, 14. 15; 53, 1—3. a) Elutasítás az egyszerű és jelentéktelen származás miatt Ésaiás 53, 2. Máté 13, 53—58. b) Elutasítás tanítása miatt. Ésaiás 53, 1. c) Elutasítás és megvetés szenvedései miatt. Ésaiás 53, 3. 4; Márk 14, 29—32. d) A pogányok Jézusért. Ésaiás. 52, 15; 60, 3. Ap. csel. 11, 1.

3. **A megmentő, Isten báránya.** És. 53, 4. 5. (Kérdés 9.) a) Azáltal, hogy bűneinket magára vevé. b) Azáltal, hogy büntetésünket elviselé.

4. **Betegség és nyomorúság oka és célja.** Ján. 9, 1—3; 18, 4; 2. Kor. 1, 3—7. (Kérdések 10. 11.) a) Betegség és nyomorúság nem mindenkor a bűn következménye. (a vakon született) b) Nyomorúság és betegség szolgáljon Isten megdicsőítésére és mások erősítésére. 2. Kor. 1, 3—7.

B) Megjegyzések és alkalmazások.

Az 1. ponthoz. Szenvedés által a dicsőséghez. Mielőtt Jézus fel lett magasztalva, előbb megaláztatásában engedelmes volt egészen a halálig. Fil. 2, 8. 9. A mi felmagasztalásunk hasonlóképpen attól fog függni, hogy ebben is igazi követői leszünk-e Krisztusnak.

A 2. ponthoz. Miként Jézusnak küzdenie kellett üzenete elutasításával, úgy az apostoloknak és min-

den idők hirnökeinek is. Mégis ezek foglalnak állást Jézus mellett a pogány népek sorából.

A 3. ponthoz. A megmentő bárány. Egy torony-építő munkás alatt beszakadt az állvány és leesett az alatta legelésző bárányra, miáltal a biztos haláltól menekült meg. Egy gőzös elsüllyedésénél az egyik gyermek a bárány gyapjába kapaszkodva menekült meg. Találó kép az Isten bárányáról, aki mindazokat megmenti, akik hitkarjukkal beléje kapaszkodnak. Megragadtad-e így hitkarjaiddal az Isten bárányát, hogy elérhesséd ily módon a szabadság partját?

Brinkmann H.

13. Lecke. 1928 december 29.

Izrael áthágásai miatt.

Ésaiás 53, 6—12.

A) Beosztás.

I. Kérdések 1—3.

1. Krisztus szenvedéseinek oka.
2. Birái és hóhéraival szemben való megjövendőlt magatartása.
3. A tényleges beteljesülés.

II. Kérdések 4—6. Jövendölés Krisztus szenvedéseinek kimenetele felől; haláláról és temetéséről.

1. Dacára a rettenetes szenvedésnek testi és lelki fájdalmaknak; népe, melyért ezen szenvedéseket viselte, nem értette meg.

2. Eltévelyedésükben csak a gúny, megvetés és megsemmisítés lebegett szemeik előtt cél gyanánt. Nem akarták Jézust és működését többé maguk között tűrni.

3. Ok nélkül elítélve azoktól, akik az okai voltak. Elszenvedte népéért a halálbüntetést.

4. Hol látjuk beteljesülve Krisztus temetését illető jövendölést?

III. Kérdések 7—9.

1. Krisztus halálának jelentősége az Isten szemében.

2. Halálának gyümölcse.

3. Jézus látni fogja működésének eredményét népe feltámadásakor.

IV. Kérdések 10—14.

1. Megigazulás hitből.

2. Isten dicsősége — a helyesen gondolkozó és cselekvő emberek szívében fog kifejlődni.

B) Megjegyzések.

A jövendölés szerint Jézus lelki szenvedéséből gyümölcsöknek kell érleledniük. Ezek fogják Jézus

lelki éhségét csillapítani. Azáltal, hogy minden bűneinket magára veszi és érettünk hordozza azokat mint lélekbarát közben jár érettünk az Atyánál, megmutatja, a teljes ismerethez vezető helyes utat és végül kiosztja övéi között az örökkévaló örökséget.

Schluttig H.

Külmisszió.

E rovatért MINCK A. felelős.

A világmisszió helyzete.

Jézus Krisztus kizárólag zsidó honfitársait tanította élőszóval a 3 és $\frac{1}{2}$ év alatt. Ez a tanítás sokszor a legerősebb támadásba ment át, különösen mikor azon farizeusi építményt rombolta le, mely szerint, az istengyermekséghez elegendő az Ábrahám szarmazás.

Az Úr a zsidó hitvalláson belül állván, — melyet Ő így nevez: törvény és próféták, — azt tanította, hogy Isten gyermekei nem azok az emberek, akik szerencsájukre zsidók, hanem csupán olyan emberek — zsidók, félzsidók és pogányok — akik megtérnek.

Mikor pedig napról-napra világosabb lett, hogy a választott nép, különösen a vezető előkelőség, megveti az Úr igéjét és nem hisz a jövendöléseknek, akkor Jézus Krisztus mindig élesebben hirdeti, hogy a királyi asztalhoz nem a hivatalosak ülnek és a szőlőt is másnak adja. A templom pusztulásának bejelentése és a törvény általános hirdetése volt a zárópecsét, mely bizonyította, hogy Isten szeretete túláradt népek, nyelvek, országok és hagyományok keretein.

Bár azóta 1900 esztendő telt el, mégis nehezen érti meg a világ Jézus Krisztus evangéliumának egyetemességét.

A római góg versenyezve a germán, frank és szláv katonai erőszakkal, csak hódítani akart és 1200-ig, Assisi Ferencig, az apostolok halálával meghalt a világmisszió gondolata is. Még Ágoston püspök se tartotta fontosnak legalább a félvad afrikai pogányok közt hirdetni Isten országának evangéliumát. Assisi Ferenc az egyetlen, aki felfogta az apostolokkal együtt az evangélium egyetemességét és folytatta, amit azok elkezdtek.

Ámde a világ életéből épen ez az elvesztegetett 1000 esztendő hiányzik. Az emberiség $\frac{3}{4}$ része ma

nem volna pogány, ha ez a szörnyű mulasztás meg nem történt volna. Jézus Krisztus az Isten országának evangéliumát *minden embernek* hozta és szent akaratára, hogy minden emberhez elvigyék az Ő tanítványai.

Veszélszky Gyula

Könyvevangélista.

E rovatért WICKLEIN A. felelős.

Az iratterjesztés.

White testvérnő a fenti cím alatt a következőket írja. «Nem szabad testvéreinket elcsüggesztenünk, úgyhogy karjaik aláhanyatlanak és az a mű, melynek Isten akarata szerint kellett volna véghez vitetnie, nem történhetik meg.»

Midőn mintegy 10 év előtt a könyvterjesztésre jelentkeztem, elsősorban testvérek voltak azok, különösen az egyik volt könyvevangélista, akik a házról házra való munka nagy nehézségeit szemeim elé válták és komolyan figyelmeztettek, hogy ne is kezdjek hozzá az iratterjesztéshez.

Abban az időben még katona voltam, gyógyítatlan állapotban a kórházból való elbocsátásomat kértem, mert a legjobb orvosok sem tudtak segíteni rajtam. Én hittem azonban, hogy ha én az én Megváltómat szolgálom, Ő minden bizonnyal meg fog gyógyítani. Úgy is történt amint hittem.

Első héten a munka közben meglehetősen fájdalmakat éreztem, mire azonban beköszöntött a szombat, ima és hit által fájdalmaim teljesen megszűntek. Legyen ezért az Úrnak hála és dicséret, hiszen Ő mondja: «Én vagyok az Úr te gyógyítód!» II. Móz. 15, 26. Ő a mi orvosunk és ugyancsak Ő a mi segítőnk is az iratterjesztésben.

Megvan az a nehézség a mi munkánkban, hogy egyesek közülünk csak a nehézségekre gondolnak, csak azokat látják és csak azokról beszélnek, ahelyett, hogy minden nehézség közepette hittel és bizalommal lépnének Urunk és Istenünk elé és így hasznót nyerjenek belőle. Minél több nehézséggel találkozunk az életben, annál szorosabban kössük össze magunkat Jézussal. Ilyen módon minden kellemetlenséget és akadályt szolgálókká teszünk!

Midőn Péter a tenger színén járt, hitt Jézusban kinek átadatott minden hatalom a mennyen és földön. Midőn azonban Péter süllyedni kezdett, kitünt, hogy a Mindenhatóba vetett hitének még növekednie kellene és tanulságot vont le belőle a maga számára

egy egész életre. — Jó nekünk, ha ezen élet nehézségeiből hasznót tudunk hajtani, mert akkor Isten elérte véltünk és a ránk bocsájtott akadályokkal a célját.

Az ezévi aratási hálaadó munka éppen előttünk áll! — A multban nagy dolgokat cselekedett az Úr az egész világon és Magyarországon is, hűséges gyermekei által és ebben az évben még nagyobbakat fog véghez vinni.

Most mi is, mint más országok, misszió-füzettel rendelkezünk az A. H. munkához. Egyesek bizonyára azt fogják mondani, igen, akkor lehetne eredményt elérni, ha volna egy olcsó naptárunk. Csakhogy — — —!

Ez a «csakhogy» képezi minden nehézség kezdetét. Egyes embereknek mindig van egy «csakhogy»-jük, amely azután a legnagyobb akadályukká válik. Gondoljunk csak arra a 12 izraelita kémre, akik Kanaánt kikémlelték. Éppen olyannak találták az országot, mint amilyennek az Úr ígérte, t. i. tejjel-mézzel folyónak. (4. Móz. 13, 28. II. Móz. 3, 8) A kémek legnagyobb részének volt egy «csakhogyja», sokat gondolkoztak és beszéltek a nehézségekről, miáltal ezek egyre nagyobbakká váltak szemeikben. Helyesen mondták: «Nem mehetünk fel az elten a nép ellen, mert erősebb az nálunknál.» 4. Móz. 13, 32.

A nehézségekre való tekintés által, szemük elől tévesztették az Urat, aki azt mondotta: Néktek *akarom adni* Kanaán földjét. (Lásd II. Móz. 3, 17. és IV. Móz. 13, 3) Ezen kémekhez hasonlóan mi gyakran azt gondoljuk, hogy képesek vagyunk valamit tenni, vagy nem tenni, a valóságban azonban az Ur az, aki a munkát gyermekei által végzi, azok által, akik élő összeköttetésben vannak vele.

Az aratási hálaadó munkát az Ur gyermekei által végzi és teljesen tőlünk függ, hogy a nehézségekre nézünk-e, vagy pedig az Urra tekintünk, aki ezt mondotta: «Ime én tivéletek vagyok minden napon a világ végeztéig.»

Minden évben voltak hűséges testvérek, akik a szép aratási hálaadó munka által felbátorítatva, az iratterjesztést hivatásul választották és én szilárdan meg vagyok győződve, hogy ezen eset idén is meg fog ismételődni.

A jövődómondás lelke a következő felhívást intézi a végidők népéhez:

«Egy igen nagy és fontos munka vár rájuk. A lelkek ellensége ezt jól tudja, s ezért minden eszközt felhasznál, hogy a könyvárusokat egyéb

munka végzésére bírja. De Isten visszahívja a kolporteuröket munkájukba. Önkénteseket indít arra, hogy egész tudásukat s minden erejüket munkájának szenteljék s hogy odaadóan dolgozzanak, ott, ahol erre alkalom nyílik. A Mester mindnyájunktól elvárja, hogy képességeink arányában vegyük ki részünket a munkából. Ki akarja az Ur ezen kívánságát teljesíteni? Ki akarja magára öltetni Krisztus kegyelmét, szeretetét és bölcsességét s minden erejével odahatni, hogy minél több lelket menthessünk meg az üdvösségnek. Ki akarja kényelmét és jólétét feláldozni s azon helyekre menni, ahol a legnagyobb a sötétség, ahol a legnagyobb a babonának s bűnnek hatalma, hogy ott bátran hirdesse az igazságot, hogy hitben s folytonos imában dolgozzék s házról-házra járva, terjessze az igazság világosságát. Ki kész arra, hogy a Szentlélek erejében kimenjen, hogy a táboron kívül gyalázatot szenvedjen Krisztusért, hogy a népnek megnyissa az Irást s megtérésre hívja a tévelygő bűnös lelkeket?

Istennek minden korszakban meg vannak a maga munkásai. Ha Isten szava elhangzik: «Kit küldjünk s ki megy el nékünk?» Akkor sokszorosán hangzik fel a felelet: «Im itt vagyok, küldj engemet!» Ésa. 6, 8. Akik a könyvadás terén működnek, tudják meg, hogy az Ur legszentebb munkáját végzik s akarátát teljesítik akkor, midőn oly lelkeket szolgálnak s azok megmentésén fáradoznak, akik még nem ismerik a jelenkori igazságot. Uton-utfélen ők viszik szét és ők közlik a járókelőkkel Isten meghívását, hogy minden lélek csatlakozzék azon néphez, amely méltóan akarja várni az Urnak nagy napját, amely csakhamar bekövetkezik a világra. Nincs veszteni való időnk, hadd folyjon mind nagyobb arányokban ezen magasztos munka! Kicsoda kész nyomtatványaink lelkes terjesztésére? Isten mennyei erejét ajándékozza mindazoknak, akik munkatársai akarnak lenni. Csak vegyük fel a harc fegyvereit s majd bátorságot, készséget, képességet, hitet s kitartást önt belénk Isten Szentlelke. Egy hatalmas munkát kell még ezen nemzedékben elvégeznünk s az emberi eszközök feladata, hogy engedelmeskedjenek az isteni felhívásnak. Hadd hallja meg minden lélek a figyelmeztető üzenetet! S ha hozzád hangzik a felhívás: «Kit küldjünk s ki megy el nékünk!» felelj világosan és határozottan: «Imhol vagyok én, küldj engemet!»

Vajjon a te cselekedeteid, kedves olvasóm megerősítik-e az ilyen világos és határozott feleletet?

és milyen a te álláspontod a nehézségekkel és az Urral szemben?

Wicklein A.

Tapasztalatok.

A könyvevangélista mint életmentő:

Munkaközben egy igen elkeseredett szívű fiatal asszonyra találtam. Elmondotta, hogy gyönyörű 2 éves kislánya meghalt és azóta nincs nyugalma. A gyermek annyira szép és kedves volt, hogy nem bírja elfeledni. Van még két nagyobb gyermeke, de a kettő sem pótolja azt az egyet. Elkeseredésében állandóan öngyilkossággal foglalkozott. Férje állandóan rejtegette előle azon eszközöket, melyekkel magának árthatna. A halál torkából menekült meg azáltal, hogy a mozdony-vezető a vonatot lefékezte.

Midőn megmondottam néki, hogy mindez csak azért történt, mert gyermekét jobban szerette Istennél, ő belátta s miután a Bibliát megrendelte, még néhányszor felkerestem és meghívtam az összejövetelekre, ahonnan nem is maradt el. Ma gyülekezetünk kedves és buzgó tagja.

A testvérnő kisleánya feltűnő módon ragaszkodik hozzám. Egyszer így szólt hozzám: «Tudja a Kovács néni miért szeretem olyan nagyon magát?» «Miért?» kérdeztem. «Mert megmentette anyuskámat a haláltól.»

Kovács Károlyné, Kispest.

Az Úr egymaga dolgozik irataink által.

Egy alkalommal oly családra akadtam, mely már rendelkezett iratainkkal. Mikor bemutattam az «Idők Jelei» című folyóiratot, ő már ismerte és elmondotta, hogy talált egy «Idők Jeleit» a szemétdombon. (T. i. Uj-Péteri határába hordják Budapestről a szeméttel.) Az irat csodálatosan egészen tiszta maradt. Ő ezt elolvasta, tovább adta és így az irat családtól családhoz került. Az irat belső hátlapján könyveink fényképei voltak. Így több család a kaidóhivatalból rendelte meg ezen könyveket. Határozottan lehet érezni Isten Szent Lelkének munkáját. Az illető fiatal ember 3 nagyobb könyvet, a folyóiratot és a Bibliát rendelte meg. Reméljük, hogy Isten aki elkezdette ezt a munkát, be is fogja fejezni.

Kovács Károly, Kispest.

Isten egyszerű, igazi keresztények által működik.

Hogy az evangéliumi üzenet helyes előadását milyen erő kíséri, azt a következő esetből láthatjuk melyet Saunders R. az argentinai egyesület könyv-
evangélistája beszélt el:

«Egy nagy életbiztosítótársaság igazgatója nyugodtan végighallgatott, amint a Nagy küzdelem című könyvet bemutattam néki. Ekkor így szólt: Mondja kedves uram, szeretné tudni, hogy milyen benyomást tesznek az önök emberei reánk?»

Erre én biztosítottam, hogy nagyon érdekelne megtudnom véleményét.

«Az önök emberei a mi véleményünk szerint úgy lépnek fel, mint az ártatlan kis gyermekek. Könyveikkel és irataikkal hozzánk jönnek, egész egyszerűen felajánlják azokat és egészen természetesen veszik, hogy meg is vegyük tőlük. És tényleg meg is vesszük. Nem tudom, hogy mely okból kifolyólag tesszük ezt, de mielőtt észrevennénk magunkat, már miénk is a könyv. Hosszú évek során a legaprólékosabb részletéig tanulmányoztam az eladás művészetét és mint elárusítónak meglehetősen eredményeim is voltak. De az önök emberei felülmulják azt, amit én e téren valaha is láttam. Ugy látszik, mintha olyan erő kísérné munkájukat, mellyel mi nem rendelkezünk.»

Éppen midőn e szavakat kimondta jött egy irnok és levelet kézbesített néki. Kinyitotta a levelet és felém fordulva így szólt: «Bizonyos vagyok abban, hogy ha ezt a régi levélborítékot le vinné az uccára és ott a járókelőknek felkinálná, akár-mélyüknek el tudná adni azt.»

Én azután beszéltem néki arról az erőről, amely segítségünkre van a megrendelések felvételénél. Ugy látszott mély benyomást gyakorolt reá, midőn az üzenetről és annak végső győzelméről beszéltem neki. Megrendelte a bőrkötéses Nagy küzdelmet és 3¹/₂ hónapig várakozott rá, míg az Egyesült-
államokból megkapta.

Review and Herald 1928. 5. 17.

Huszezer dollár az elvesztett mosolyért.

Kansasban nemrégiben egy fiu felmászott egy fára. Az elektromos vezetéknek drótja fenn volt akadva a fán és véletlenül érintkezésbe jutott a fiu orcájával. Erősen összeégette és csak bizonyos

idő múlva tudott ismét kiszabadulni. Midőn a vizsgálát megállapította, hogy a drót nem volt előírás szerint felszerelve, az apa kártalanítási keresetet indított az ottani elektromos művek ellen. Az apát és a fiut képviselő ügyvéd felszólította az ifjút, hogy lépjen előre a bírái elé. Rámutatott a fiu arcán lévő forradásra és hangsúlyozta, hogy a sebesülésnek még nem is ez a rosszabbik következménye. Azután így szólt a fiuhoz: «Kérlek forduljál az esküdtek felé és mosolyogjál rájuk.» Midőn a fiu követte a felszólítást és megkísérelte a nevetést, tragikus látvány tárult a jelenlétők elé. Az arc rettenetesen eltorzult, mire az ügyvéd felhívta figyelmüket azon tényre, miszerint az árammal való érintkezés következtében a nevető izmok teljesen szétroncsolódtak, úgyhogy egész életére elvesztette a nevető képességét. A bíróság 20.000 dollár kártérítést ítelt meg a sebesültnek.

Első pillanatban úgy tetszhetik egyeseknek, hogy ez igen magas összeg, a nevetés képességéért. De gondolkozzunk csak kissé, hogy milyen értéke van a mosolynak az életben! Ez a legjobb eszköz az emberekhez való közeledésre. Olykor az üzletnek egész eredménye a barátságos arcvonásoktól függ. Ezen mennytől adott képesség elvétele nem jelentéktelen veszteséget jelent. Jó lenne talán, ha sok olyan embert, akik tudnak még mosolyogni, figyelmeztetnénk arra, hogy milyen értékes adomány felett rendelkeznek.

Kiszemelve.

Királyok és fejedelmek elé visznek benneteket énértem.

«Barátságos fogadtatásban részesültünk Tientsin (Kina) tartomány kormányzójánál, aki 100 drb előfizetést adott az Idők Jeleire. Mély benyomást gyakorolt a kormányzóra, midőn hitünk igazságai felől beszélgettünk vele. Yang atyafi, a mi könyvevangélistánk beszéd közben sirva fakadt és a kormányzó szeméit is előntötték a könnyek. Alkalmunk volt együttesen imádkozni is. Képzeljétek el, mit jelent egy kormányzóval együtt imádkozni! Csodálatos pillanatok voltak ezek. Habár a kormányzó keresztényi nevelésben részesült, mégis ez alkalommal határozta el, hogy ezentul bizonyosságot fog tenni az Urról. Ajánlásokkal látott el és atyafiak gyanánt kezelt bennünket. Ez valóban Isten vezetése volt. Ki tudja, talán kezdete ez egy új világosságnak, amely az igazság teljes elfogadásához vezethet. Midőn az Idők

jeleiről beszéltünk neki, így szólott: «Valóban, a mennyek országa elközelgett.»

Esteb A.

az északkeleti Unió könyvevangélista vezetője

Látogass meg minden egyes családot!

Prága környékén egy testvérnő az egész dél-előtti folyamán jó eredménnyel dolgozott és a falu piaca felé közeledett, ahol egy üzlet is volt. A legtöbb ember már előre figyelmeztette őt, hogy az üzletet ne keresse fel, mert annak tulajdonosa hitetlen ember, aki ki fogja gúnyolni ezekkel a könyvekkel.

A testvérnő engedte magát megfélemlíteni, de mikor a házhoz ért mégis bement, nem azért, hogy felkínálja a könyveket, hanem hogy valami enni valót vegyen. Kiszolgálás közben kérdezte a kereskedő — kisasszony miben utazik? — erre már mégiscsak meg kellett mondania, hogy könyveket árusít. Mire a kereskedő azt kérdezte, hogy milyen könyvekkel, kénytelen volt azzal is kirukkolni, hogy az Advent-kiadó kiadványait terjeszti. Ekkor izgatottan kérde a kereskedő — kisasszony, ezek a könyvek adventistáktól valók? Igen — felelte erre a testvérnő. — Ó mennyire örvendek, hogy végre egy adventista jött hozzám, már 10 esztendeje várok rá. Egyházuk egyik tagjával együtt szolgáltam a katonaságnál és nekem annyira tetszett az ő hite, hogy elhatároztam magamban, ha a háborúnak vége lesz én magam is adventista leszek. Azóta már 10 év mult el és én nem voltam képes összekötetésbe jutni az adventistákkal, míg végre ön fel nem keresett.

Könyveket és iratokat kért a testvérnőtől. Mikor az ár iránt érdeklődött, a testvérnő megmutatta neki az árjegyzéket, ő végig nézte és így szólott: «Adok 100 Kc. előleget és hozzon az árjegyzéken lévő összes iratokból és könyvekből egy-egy példányt nekem.» Azóta már néhányszor meglátogatta prágai gyülekezetünket.

Isten álom által is munkálkodik.

Egy atyafi az egyik faluban dolgozván, reggel egy férfihez érkezvén éppen a «Jövendölés és Történelem» című könyvet akarta bemutatni, midőn a férfi a következő szavakkal vágott elébe: «Már várom magát. Ön a Dániel könyvéről fog nekem magyarázatot adni. Ma reggel álmodtam, hogy egy férfi jött hozzám, aki magyarázatot ad Dániel

könyve felől és én ebben a férfiben önre ismerek.»

Ilyen módon a könyv igen gyorsan el lett adva.

Isten előkészíti az embereket.

Egy testvérnő egy kis városban dolgozott, ahol közben egy posztógyár irodájába érkezett, ahol egy kisasszony örömmel fogadta testvérnőnkét és a következő megjegyzéssel beljebb tessékelte: «Szép, hogy végül mégis eljött.» A testvérnő, aki első ízben dolgozott ezen a környéken, azt gondolta, hogy a kisasszony összetéveszti valakivel és ezért mentegetődni akart, hogy zavarja őt. Ekkor így szólott a kisasszony: «Jó, jó — de mi már régen várjuk kegyedet és úgy én, mint anyám már szemrehányásokat tettünk magunknak, hogy kegyed bizonyára már itt járhatott és valaki elutasíthatta.»

Bevezették a fogadó-szobába, ahol testvérnőnk megintcsak mentegődni kezdett. De a kisasszony így szólt: — «Mi valóban kegyedet vártuk. Néhány nappal ezelőtt álmodtam, amikor kegyedet láttam álmodban azokkal a könyvekkel, melyek most is kezeiben vannak.» Most lett csak a testvérnő előtt világossá a dolog és örvendett ennek a léleknek. Ily módon az összes könyveket minden bemutatás nélkül eladta és az éjszakát is a családnál kellett eltöltenie, mert hajnali 1/23-ig tanulmányozták együtt az Igét. Jelenleg már egy prédikátor foglalkozik velük és nem kételkednek abban, hogy ez az igazság, melyet követni akarnak!

Egy nagyon becses tapasztalat.

«Aki a könyvárusítást a kellő módon akarja folytatni, annak egyidejűleg tanítónak s tanulónak is kell lenni. Miközben azon szorgoskodik, hogy másoknak oktatást adjon az igazságban, magának is tanulni kell, hogyan kell végeznie az evangélista munkáját. Ha alázatos szívvel és komoly munkaszándékkal megy munkahelyére, sok oly lelket talál, akik immár teljesen elcsüggedtek, de akikről miután alapos munkát végzett közöttük, elmondhatja az apostollal; «Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban.» Ef. 5, 8. S ha majd mások bűnös életét látja, elmondhatja: «Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézus nevében, ami Istenünk lelke által.» 1. Kor. 6, 11.

Azokat, akik Istenért dolgoznak, sokszor érik csalódások. De mindenkoron övék a magasztos igé-

ret: «Ime én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.» Máté 28, 20. Isten csodálatos tapasztalatokban részesíti azon lelkeket, akik így szólnak: Imé én hiszek ígéreteidben, én nem félek és nem csüggedek!»

White E. G.

Halálozás.

Folyó év augusztus 24-én az Urban elaludt a mikedves Vencel József atyánkfia 30 éves korában. Betegsége hosszú és súlyos volt, amiről mindazok a testvérek tudnak, akik őt időközben felkeresték. Azonban jó reménységgel és csendesesen viselte súlyos állapotát mindvégig.

Benne egy felszentelt prédikátort vesztettünk el, aki az Urat és az igazságot buzgón szerette és csak növekvő gyengesége miatt volt kénytelen a munkát abbahagyni. A sirnál szép számú hallgatóság előtt alulirott tett bizonyosságot az Urban való reménységünkről Jel. 14, 13. alapján. «Boldogok a halottak, akik az Urban hálnak meg mostantól fogva. Bizony azt mondja a lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket.» Reméljük, hogy a kedves Vencel atyánkfia ezen isteni ígéretet teljesen bírja és hogy az első feltámadásban fog részesülni. *Zeiner A.*

Pap Jenő testvérünk 20 éves korában elaludt az Urban. Csodálatos lelki erőről tett bizonyosságot már hónapok óta. Dunaharasztn volt a temetése szeptember 5-én, ahová nagy számban gyűltek össze a testvérek mindenünnen. A testvérek házában Zarka atyánkfia szólott az evangéliumi hit megtartó erejéről. A sirnál alulirott beszélt arról a közös reménységről mely éltette Pál apostolt, táplálta az elhunyt atyánkfiát és nekünk a megtérés alapja. 2. Tim. 4, 8.

Weszelovszky Gyula

F. év május hó 7-én Varga Imréné testvérnőnk, jáki lakos, 62 éves korában meghalt az Urban. Az adventi üzenetet már 1915 ben fogadta el és ugyanazon év ápr. 27-én Dörner atyafi által Szombat helyen meg lett kereszttelve. Élete végéig szerette Megváltóját és igyekezett követni is őt: Ő képezte vigaszát és beléje vetette reménységének horgonyát.

Már néhány év előtt szélhűdés érte, minek következtében részben megbénult. F. év. máj. 7-én szenderült el ez Urban. Szombaton, 5-én Mórítz Jánosné testvérnőnk még meglátogatta őt; mivel halála váratlanul következett be és hozzátartozói bennünket erről nem értesítettek, ígylhat a kath.

egyház részéről részesült a végtiszteségben. Részünkről a fentemlített testvérnő volt jelen a temetésen, aki egészen véletlenül értesült a testvérnő haláláról. Reméljük, hogy az elhaltat a feltámadás napján viszontláthatjuk majd.

Voigt Miksa

1928 június havában Kőnig testvéreknek, akik a győri gyülekezetünk tagjai, fiúk született, de már 14 nap multán elragadta őt a halál és július 27-én már el is lett temetve.

Együtt érzünk a szülőkkel, de velük együtt vigasztalódunk azon ígéretekben is, melyek a Szentírásban vannak adva. Reméljük, hogy a feltámadás napján vissza fogják nyerni elsőszülöttjüket.

A szomorkodó szülőkhöz, hozzátartozókhoz és összegyűltekhez Danhauser atyafi és az alulirott szólották a vigasz és remény szavait Jeremiás 31, 15—17 versei alapján.

Voigt Miksa

F. év ápr. 13 án Nagy testvéreknek, akik a darányi gyülekezetünk tagjai, kisleányuk született, sajnos azonban május 9-én már el is halálozott.

Együtt érzünk a szomorkodó szülőkkel, de velük vigasztalódunk is Jer. 31, 15. 16. versei alapján.

Reméljük, hogy a feltámadás napján visszakapják meghalt gyermeküket.

A helység református lelkésze előjogának és kötelességének tartotta, hogy a temetést ő végezze, mivel az anya hivatalosan még tagja az egyháznak.

Voigt Miksa

Princz Gizella leányfalusi testvérnőnk ifjú életének súlyos kór vetett véget. Nemrég lett felvéve keresztség által a budai gyülekezetbe és súlyos betegségét türelemmel viselte. Temetése családjá rendelkezése értelmében a róm. kath. szertartás szerint lett megtartva. A viszontlátás reményében bucsuzunk k. testvérnőnkől.

Roóz Á.

Tudomásul.

Az énekeskönyv szeptember végén új és erősebb vászonkötésben kapható, ára 7 P.

Egyidejűleg puha bőrkötésben, arany széllal is lesz készítve, melynek ára 12 P.

Megrendelhető a kiadóhivatalnál.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla
Kiadja

H. N. Adventisták Misszió-Társulata
Magyarországi Unió

Egyes szám ára 50 fillér.